

Số 163

Tuổi hoa

NĂM THỨ MƯỜI - BÁN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ 15

TUỔI HOA

VUI - TRẺ - ĐẸP - XÂY DỰNG

Số 163
NGÀY 15 THÁNG 10
1971

CHỦ-NHIỆM :
CHÂN-TÍN

CHỦ-BÚT :
NGUYỄN-TRƯƠNG-SƠN

THƯ-KÝ TÒA-SOẠN :
CHÂN-HIỆP

QUẢN-LÝ :
VÔ-VĂN-HỮU

Tạp - Chi TUỔI - HOA
xuất-bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

Giá một năm 600đ. Miền
Trung và Cao Nguyên 640đ
Giá ủng hộ 700đ trở lên.

Thư từ bài vở gửi :
CHÂN-HIỆP

Bưu - phiếu, Chi - phiếu và
hiện-kim xin đề :
Quản - lý VÔ-VĂN-HỮU

Tòa - Soạn : 38 Kỳ Đồng
SAIGON-3 - Đ.T. 99.034

● Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước. Muốn
thay địa chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ.

ĐỌC TRONG SỐ NÀY :

Giấc mơ sương (t.t.)	T.N. NGUYỄN 3
Lá me vàng (thơ)	PHONG HẰNG 14
Trăm lời	NGUYỄN QUỲNH 15
Vừa lớn (thơ)	MẬT TÌM 19
Thoáng nhớ	CHIÊM HOÀNG NGÀ 20
Nhưng vấn đề của Tuổi Hoa	CHÂN HIỆP 23
Quái vật (tranh)	ĐÌNH 27
Tên tài xế Suzuki	MINH QUÂN 35
5 000 nam chữ viết	HOÀNG ĐĂNG CÁP 41
Thu trăm mơ (thơ)	PHẠM THỊ DIỄM PHÚC 44
Tuổi Hoa thắc mắc	H.Đ.C. 45

ĐỒNG CỎ NON :

Mẹ (thơ)	GIO LINH 51
Hương thơ ấu	THUY HẠNH 52
Bé Việt bé Nam (tranh)	ĐÌNH 55
Nỗi lòng	GIÒNG SƯỜI TÌM 56
Tranh bìa : Mãi kiêu Lô Lợi	chị VIVI

* T. N. NGUYỄN *

giấc mù sương

(tiếp theo và hết)

Có những đêm mưa thật lạnh, mẹ đóng cửa phòng cho ấm, u Hiền rang đậu phụng nóng cho cả nhà ăn. Trời mưa, ngồi ăn đậu phụng nóng thì thật tuyệt. Em tựa đầu trên gối nghe mẹ hát, em thích mẹ trong những tấu khúc của Schubert, Beethoven — những lúc ấy trông mẹ đẹp như một thiên thần với chiếc áo nhung đen và sợi dây chuyền vàng nhỏ xíu — kỷ vật cuối cùng của bố làm đồ đính ước ngày bố mẹ quen nhau. Tiếng nhạc dặt dìu đưa em chìm vào giấc ngủ, trong cơn mê em thấy mẹ cúi xuống hôn trên tóc. Mùi nước hoa thoang thoảng kín đáo mà quý phái của mẹ quện vào tóc em thơm dịu và vòng tay mẹ

ấm áp ôm ấp em bế lên lầu như những ngày xa rất xa — lúc em còn nhỏ xíu — Buổi sáng thức dậy ngỡ ngàng khi thấy mình nằm trong chăn ấm mà mơ lại lúc nằm gọn trong vòng tay mẹ triu mến. Những năm tháng rồi cũng vụt qua nhanh, từng mùa xuân qua nghe vô tư rạn vỡ dưới tháp ngà tuổi thơ khô đại. Bây chừ Du mười lăm tuổi lớn và mẹ theo năm tháng cũng già dần. Sự có mặt của chú Phong làm mẹ chột trẻ lại, hạnh phúc bây giờ không còn ở mái gia đình, và em biết mẹ còn một tình thương khác ngoài tình thương mà em và anh Duy đã cho. Bây chừ, Du không giữ được mẹ, thì mai mốt làm sao giữ mẹ được, hờ mẹ? Giọt nước mắt lăn dài trên má em, nhưng em chẳng lau, trời mưa thế này, chắc chả ai nhìn thấy. Em yên lặng đi theo anh Phương như một chú mèo nhỏ ngoan ngoãn :

— Tới nhà rồi, cô bé.

Em giật mình quay lại. Anh Phương thò tay qua hàng rào mở cổng :

— Mấy năm rồi giàn Ngọc Lan vẫn xinh như thường, cô bé ráng chăm giữ cho Duy nghe, hẳn thương giàn Ngọc Lan này lắm !

Em bước vào nghiêng đầu nhìn anh :

— Vâng ! Du sẽ cố chăm sóc nó vậy. Cám ơn anh nhé.

Em quay đi, hình như có tiếng anh thật triu mến vang lên sau lưng :

— Lau nước mắt đi cô bé !

Em vùng chạy vào nhà, bước chân anh Phương xa dần rồi biến mất sau màn mưa — Em ngơ ngàng quay lại, soi bóng mình qua những hạt mưa đan dài trong không khí, gương mặt trắng bệch với mắt ngu ngơ. Bàn tay cầm dù tê cóng nổi buồn, em vụt cười vu vơ. Những bước chân lạnh buốt đưa em qua thêm tam cấp, khuôn cửa phòng khách vẫn ấm cúng như ngày nào, khu vườn vẫn còn đó, giàn Ngọc Lan vẫn còn đây — thật gần chừ như xa lạ — chú chó Tô Tô vẫy đuôi mừng rỡ — sau khung cửa sổ khép hờ cơn gió lùa lồng lộng đưa ngày tháng qua nhanh — và hai bàn tay em bây giờ sao trống trơn thật lạnh, thật lạnh. Không còn người thân nào nữa đè ru ấm giấc ngủ ngày — dưới giàn Ngọc Lan mà mơ làm một nàng công chúa, trên chiếc ghế mây xoa tóc vôi vỉnh mẹ — tỉnh dậy thấy mình ngồi đây và giấc mơ không trở lại, nghe giọt nước mắt lạnh buốt rơi xuống đọng lại trên bàn chân mình bé nhỏ, xanh xao mà buồn muốn khóc.

Những con đường sao mờ

buổi sáng, em ôm cặp đi dưới hai hàng Sao già mà thầm hỏi : trời lập Đông hay chưa ? Khi các cô bé khác đi qua áo len xanh, len đỏ. Đôi guốc quai nhung mẹ mua lâu lắm, giờ mòn gót em vẫn còn gìn giữ, áo lụa trắng đơn sơ chưa biết làm duyên cùng màu thiên thanh hồ thủy. Nên em yêu màu xám xám như nền trời mỗi sáng hoặc nâu thật sậm — màu ly cà phê đen bố vẫn uống hoài trong buổi điếm tâm. Nhưng chiếc áo len màu xám mẹ còn đan giờ, bỏ quên trong ngăn kéo, bụi phủ dần từng khoảng len mềm, màu xám bây giờ không còn nữa và mùa Đông này chắc em đi học một mình trông gió heo may. Con đường dài thật dài, hàng cây đan dày lá, một vì sao nào chợt len qua đóm lá xanh, lấp lánh, lấp lánh bàn tay em chờ vờ đưa lên đuôi bắt — ước mơ cũng như đóm sao trời xa lắc xa lơ — Có lần mẹ nghiêng nghiêng mắt buồn thì thầm : mẹ cho Du là sao sáng nhất bên cạnh Mẹ nha ! Em gục đầu vào vai mẹ bàn tay em đan ấm trong lần áo len, mỗi mùa Đông mẹ đan cho một chiếc. Một sáng đến trường lũ bạn nhìn em cười trong ánh mắt. Ê, nhỏ ! Sương ghê há. Hôm nào đòi mẹ cho ta đi.. năm nào cũng được « bà » đan cho một cái áo len mới hả.. Em cúi đầu, nỗi xuyến xao len thật nhẹ vào hồn

như chiếc lá khô vầy chạm vào mặt hồ thu lặng sóng — ngón tay khẽ gảy vào phím đàn ngân lên một âm thanh cao vút rộn rã, tuyệt vời. Em mỉm cười bằng quơ sờ nhẹ lên từng chiếc cúc áo len nhỏ — này là cúc hồng, tháng trước hai mẹ con đi khắp chợ Sài Gòn mới lựa được thứ vừa ý — đó có vân hồng chạy chỉ trắng chung quanh. Này là cúc xanh hình tròn ốc, anh Duy mua về vào đêm Sinh Nhật làm quà cho « cô bé ». Này là cúc vàng, có lần chú Tô Tô tưởng hạt bắp ngồi nhai rào rào nát hết mấy cái — Những kỷ niệm xưa nhắc lại thấy mi mình ươn ướt. Anh Duy cười qua màu khói thuốc, những vòng khói tròn vờn nhẹ trên mười đầu ngón tay anh xám xám :

— Cô bé thì lúc nào cũng sưng nước mắt. Ở với Du có ngày không mưa mà nhà cửa ngập lụt hết !

Em chúm môi cười sau bàn tay che miệng :

— Ơ ! Người ta có khóc nhiều đâu mà... mà... tại người ta thích chó bộ !

— Thích khóc à ! Eo ơi ! Anh Duy chép miệng — Sau này chắc là Du khổ lắm !

Em chồm dậy, cầu anh một cái thật đau :

— Cái ông kỳ ! Mà... sao ông biết chứ !

Ừ ! Mà Du khổ thật đó anh. Lần đó, tại sao Du lại phản đối nhỉ, nếu có anh bây giờ ở đây, thì Du sẽ gật đầu thật ngoan chấp thuận. Nhưng bây giờ — cách một nửa vòng trái đất — nơi đó, chắc là buổi sáng và anh đang làm gì ? Thọc hai tay vào túi áo len bách bộ trên những con đường đông đúc hay đang chống cằm ngồi nghiêm trang đăm đăm nhìn lên bảng, hờ anh ?

Em cởi áo mưa, mặc dù lên móc, những ngón tay em lạnh buốt và tê cóng vì lạnh. Tiếng u Hiên thấp thoáng từ sau bếp :

— Du về đấy à ?

— Vâng ạ ! Em trả lời ngoan ngoãn và cúi đầu bỏ lên lầu. Hành trình này, mười mấy năm rồi em đi lên đi xuống, quen

từng góc kẹt từng phiến đá gạch men. Làn thảm đỏ đã cũ xám dưới gót giày, tấm gương bầu dục đối diện im sững soi bóng em trong đó, bờ môi xanh xao đường ngói rẽ tóc ngu ngơ kỳ cục — những năm nhỏ xiu xiu bố mẹ bế em đi qua đây và tấm gương đó là những que diêm kỷ niệm chọt bùng cháy lại những dấu vết đầu đời. Một hàng nến lụa đã lụn tàn qua những mùa sinh nhật và mái tóc vừa dài ngang vai, những sợi tóc mun mềm mà có lần Ái cầm lấy một sợi quẩn quanh tay hai đứa: Sợi thương yêu đó Du ! Du có muốn trói Ái không ?

Em lắc lắc đầu :

— Không !

— Chắc không ?

— Chắc !

Ái cười thật dễ thương :

— Tóc Du dài ghê cơ, nếu Du muốn trói Ái chắc là chắc lắm nhưng mà Du không trói, sợ ghê !

— Tại sao lại sợ ?

— Ừ thì mai mốt đó...nhỡ...nhỡ... Ái có bạn mới thì Du đâu có trách Ái được !

Tự nhiên em thấy buồn, em chúm môi hôn lên những sợi tóc đen dài. Em nhìn Ái, Du cũng muốn trói Ái ghê cơ nhưng Du không thích xác nhận bằng lời nói, nó giả dối sao ấy. Bàn tay

em siết chặt tay Ái, những lúc gần nhau như thế này em lại muốn Ái bỏ đi xa thật xa, để hai đứa điên lên vì nhớ. Nhưng khi bóng Ái khuất sau con đường nhỏ em lại ngơ ngàng hối tiếc muốn chạy theo nhìn nhau lần nữa rồi về. Nhưng con đường dài thật dài và nỗi buồn chán lôi bước chân em trở về bên tủ sách cầm từng quyển sách dày mà không đọc được một chữ nhỏ nào.

Em đề nguyên quần áo, vùi mình vào vùng nệm căng ấm thân thuộc. Bức thư của anh Duy mở hờ nằm lệch một bên gối. Em cầm lên đọc lại những dòng chữ tròn trĩnh nghiêng nghiêng xanh tím của anh Duy ghi từ phương trời Âu xa lắc lơ.. dưới hàng Dương Liễu rũ ngọn xanh bờ nước, điệu thuốc lá ngậm lệch trên môi cháy đỏ nỗi buồn, anh Duy mang một vẻ tàng tàng dễ thương như khuôn mặt của một nam tài tử nào đó. Em mỉm cười vu vơ ! mẹ mà thấy tấm ảnh này chắc mẹ ngạc nhiên ghê lắm, chưa chi mà anh đã có vẻ «Tây» rồi đó. Em ngược nhìn lên tờ lịch nhỏ, mười hai tây rồi đó. Thế là ba tuần không có thư của Ái, ba tuần ba lá thư của em không được hồi âm. Thế là sao hả Ái ? Ngày xưa, hai đứa hứa là mỗi thứ bảy đều viết thư cho nhau cơ mà, hay là Ái đã có một cô bạn tóc vàng mắt xanh

thế vào chỗ của Du rồi hở? Em chồm dậy lật chồng Album trên bàn, những khuôn mặt lướt qua tay em thật nhanh. Bận bề thì thật nhiều nhưng tìm đâu một người tri kỷ thứ hai hả Ái! không! Ái của Du không tâm thường thế đâu Du tin chắc thế mà, Ái ơi! đừng xoàng như những Bích Hương, những Minh Nguyệt những Ánh Hồng, những Diệp nghe Ái! Tên hai đứa vẫn còn đó, khắc sâu trên nền vỏ xám của cành cây già thân yếu mà mỗi ngày Du đi về qua đó, Du gìn giữ, chăm sóc nó, kỷ vật của tình bạn chúng mình đó Ái!

Cánh cửa bật mở cùng gương mặt U Hiền thoáng nét trách móc giận hờn:

— Du hư ghê cơ! Đi học về quần áo ướt thế kia mà không thay ngay nhờ cảm lạnh thì sao hở?

— Du vào thay áo đi rồi xuống ăn cơm với U nhá.

— Vâng ạ!

Cơn chóng mặt kéo đến thật nhanh khi em đi từ trên phòng xuống phòng ăn. Bước chân em lao chao, trời đất xoay tròn trước mắt em, em kêu lên U ơi U! U Hiền đến bên em lo lắng:

— Sao thế Du!

— Tự nhiên Du chóng mặt quá à!

— Chắc lại bị cảm rồi chứ gì!

Em ngồi xuống bậc cầu thang,

buồn muốn khóc:

— Thôi Du không ăn cơm đâu. U ăn một mình đi.

— Đề U lấy thuốc cho Du uống rồi xuống mà ăn chút cơm chứ...

— Không, Du không đói đâu, kệ Du, chừng nào Du đói Du ăn.. U nhá!

U Hiền dìu em trở lên phòng. Viên thuốc cháy đắng đầu lưỡi, em nằm xuống giường, cánh cửa xoay đi một vòng U Hiền bỏ xuống nhà bước chân thật nhẹ đặt lên từng bậc thang trắng xa dần, xa dần. Căn phòng trống trơn thật lạnh, tự nhiên em thêm có một cái gì để ôm ấp trong vòng tay, đề ru ấm, đề vỗ về. Em với lấy chú gấu nhồi bông, mùi băng phiến tỏa thật dịu dàng khi em lùa những ngón tay gầy qua đám len nâu, chú mèo mi mi từ đâu chạy lại «mi meo» ganh tị. Em cười vẫy tay, chú mèo nhảy phóc lên giường quẩn tròn dưới chân em nghe ấm lạ. Giờ này mẹ ở đâu và làm gì mẹ nhỉ? Mẹ đang ngồi trong một yến tiệc thịnh soạn thơm ngon, hay đang là lướt một điệu Valse êm ái với ai đó trong một căn phòng dạ vũ. Sao mẹ bỏ Du ốm một mình như thế này, khổ sở bơ vơ như thế này? Mẹ không thương Du sao hở mẹ? Du có thể ngồi chia bài cho mẹ suốt đêm, canh từng chén trà cho mẹ suốt đêm, miễn là mẹ ở gần bên Du hoài hoài,

miễn là mẹ thuộc về Du hoài hoài thôi, mẹ chịu không? Du không muốn mẹ bỏ Du, mẹ chia sẻ tình thương cho người khác dù người đó có là chú Phong mà Du yêu kính như bố — Du ích kỷ thế đó, Du kỳ cục thế đó, nhưng mẹ thương Du mà, mẹ không chịu Du được sao? Nỗi mặc cảm như triền sóng xoáy vỡ bờ cát ướt, bước chân em đi qua bờ vó thất thểu. Em thiếu nhiều rồi và em không muốn thiếu thêm. Một mai sóng xóa mất vết chân xưa, nhưng dấu tích đã một lần khắc ghi làm sao bởi xóa niềm vui thì ghi trên cát những nỗi buồn thì khắc ở núi cao, chừng nào núi mới đổ và em tìm lại thuở bé còn đi nhặt rong rêu trên những triền đá xám. Những lần ngồi đong đưa trên xích đu đọc sách trẻ con những lần mở to mắt nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn phim đàn piano giống hệt răng một con quái vật đang gặm gù — những tiếng gặm gù thật to mà thánh thót vui tai cho anh Duy bẹo má cười chế giễu: lêu lêu! Con quái nó hát đấy bé ơi! Thuở đầu đời râm mát, êm ái như một bóng cây xanh, có lần em muốn tìm về trú cơn nắng Hạ, nhưng sao ngỡ ngàng, đường xưa quên lối nghe hối tiếc muộn màng ăn mòn ngày tháng. Em gọi tên mình bơ vơ trong tiếng gió, đường thênh thang và

gã du mục cất cao lời ca buồn Do Thái lồng lộng mênh mang. Dưới hàng thập tự giá, em đếm từng hạt mưa trong veo như nước mắt rơi xuống, chặt chiu gìn giữ trong bàn tay nắm ngón bé con kỷ niệm cũng như hạt mưa sa thật mặn nồng mà cũng thật mong manh.

Em thiếp đi, với khuôn mặt mẹ lơ lửng, lơ lửng trên cao...

3

THẬT là ngạc nhiên khi U Hiền mang lên cho em một phong thư Bảo Đảm với nét chữ thật lạ ngoài bì. Bàn tay em run rẩy ký nhanh vào cuốn sổ của người Bru tá. Ông phát thư già quen thuộc mà hàng tuần ông đem đến cho em những bức thư hồng triu đầy thương mến của Ai, những bức thư sọc màu vuông vắn của anh Duy những lời tâm sự, ủi an của các người

thân từ phương xa gửi đến nên em đặt tên cho ông là «con chim xanh» không thể thiếu vắng trong cuộc sống của em. Em chồm người qua vuông cửa sò, người bưu tá già ngược mắt nhìn em cười nhe hàm răng trắng bóng:

— Ôm hờ cô bé!

— Vâng ạ! À! Ông ơi, ông có thấy thư nào gửi cho cháu nữa không hờ ông?

— Không! Cô bé. Nhưng cô bé có một gói quà từ ngoại quốc gửi về đây. Hôm nào đến bưu điện lãnh nhé, giấy đây!

— Cám ơn ông nhé! U! Mà chừng nào có thư cháu, ông đưa sớm sớm nhé.

—Ồ! cô bé ưu tiên mà!

Bàn tay của em đưa lên vẫy ông phát thư. U Hề đưa cho em tờ giấy báo của ty Bưu Điện. Chắc lại quà của anh Duy, ông vậy mà chu đáo ghê cơ, đi xa vẫn còn nhớ ngày Sinh Nhật cô em gái.

— Phải của anh Duy không U?

— Không, ông Tây ông Mỹ gì đây U chẳng biết!

Em chớp lấy tờ giấy trên tay U lướt nhanh qua hàng chữ. Em nhìn xuống lời thư bảo đảm cùng một tên người. Tay em run lên: ba của Ái. Tại sao lại là ba của Ái? Sao Ái không viết thư cho em mà lại nhờ Ba. Một tháng

vắng thư, và bây giờ một bức thư bảo đảm viên đen, một món quà. Trời ơi! Cái gì đã xảy ra cho Ái? Em cần môi! Lạy trời cho dù Ái có bận mới, Ái quên Du đi chẳng nữa cũng được nhưng Ái đừng bỏ Du, Ái nhé. Em run rẩy đặt bức thư xuống giường, dòng chữ đen chạy dài trên bức thư bảo đảm viên đen — thư tang — Em bỏ bức thư vào chiếc tủ nhỏ, chiếc tủ mà em đã cất thư của Ái từ ngày Ái đi xa, khóa chặt lại. Du không đọc đâu Ái, Du muốn giữ tình bạn chúng mình đẹp hoài hoài như ngày đầu quen nhau, như lần cuối cùng siết chặt bàn tay trên sân phi trường T.S.N. Cho Ái vẫn là Ái dễ thương với hai bím tóc cột nơ vàng ngày xưa trên những triền đồi sim cũ, mười ngón tay và môi tím ngát màu sim tím:

— Du ơi!

— Gì?

— Du có thương Ái không?

Em cười cười:

— Không!

Ái quay lại trợn mắt nhìn em:

— Thật không?

— Thật?

— Thì thôi! — Ái thở dài — tưởng Du thương Ái chứ, Ái định nói cho Du nghe cái này nè!

— Cái gì đó Ái!

— Không biết ! Du có thương Ai đâu mà hỏi !

Em ngã đầu vào gốc thông già, im lặng. Du không nói thương Ai bằng miệng đâu Ai, Du muốn Ai tự biết cơ, mà đáng lẽ Ai phải biết chứ, sao Ai lại hỏi Du, sao Ai hờ hững với Du quá vậy.

— Du ơi !

— Gì ?

— Đời trước mắt Du là màu gì vậy !

— Ơ !... không biết nữa !

— Xạo hé !

— Thế còn đời trước mắt Ai !

— Màu xanh. Ai hy vọng màu xanh mãi Du ơi ! À ! mà Ai biết đời trước mắt Du là cái chi rồi.

— Giỏi thế ! Thì Ai nói thử xem.

Ai cười dí dỏm :

— Màu vàng cơ !

Em chồm dậy :

— Tại sao màu vàng cơ ?

— Vì... màu vàng là màu của... của...

— Của gì hở ?

Ai nháy mắt :

— Của miếng pho - mát đó Du !

— Quì ! Em cầu Ai một cái thật đau, Ai cười thật tươi ngã đầu xuống cạnh em, mái tóc xoã xuống một bờ má rậm hồng lên vì nắng.

— Không phải ! Thế thì Du nói đi !

— Du không biết mà !

— Ừ ! Du khó chịu ghê cơ ! Ai nhăn mặt, đuôi mắt nheo lại, má đỏ hồng hồng, trông dễ thương lạ. Em kéo Ai đứng dậy.

— Du với Ai thi nhau chạy đua không ?

— Ừ ! Ai gật đầu — nhưng mức ở đâu cơ !

— Dưới chân thung lũng ấy !

— Được rồi ! Nào 1.2.3...

Ai tung mình chạy xuống, hai bím tóc tung tăng dưới nắng chiều vàng ánh màu hoàng hậu. Vạt áo hồng xoe tròn theo nhịp chân nhún nhẩy những đốm nắng vàng ve vuốt gót chân hồng chen lẫn với đám cỏ xanh mượt như nhung. Em đứng lặng trên đỉnh đồi nhìn xuống, bóng Ai hồng hồng nhảy múa chập chờn trên triền đồi trông vô tư lạ. Thực ra, em chỉ muốn lừa Ai chạy xuống để nhìn cho vui vậy thôi — em thích Ai những lúc vô tư cười đùa, ngất véo hơn những lúc ngồi im, nghe suy tư ăn mòn tuổi tác — cuối cùng Ai cũng phác giác ra, cô bé quay lại, đôi mắt lướt quanh tìm kiếm rồi dừng lại ở đỉnh đồi. Em cười vô tội và Ai ngồi phệt xuống cỏ bờ môi hồng dàu ra như trẻ con gặp chuyện gì tức tưởi muốn khóc. Em thọc hai tay vào

túi tình bơ đi xuống nhưng Ái bỗng vùng dậy bỏ chạy xuống đồi. Em ngẩn ngơ nhìn theo : Ái Ái ! Nghe Du bảo này, Ái ! tiếng kêu của em vô vọng đuổi theo bóng Ái xa dần rồi mất hút sau rặng thông già. Em ngồi xuống hối hận, cái mặt của em lúc đó chắc là tức cười ghê lắm, em muốn tự phạt mình một cái gì đó về tội đùa dai. Thế là hai đứa giận nhau, giận nhau hết mấy tháng liền nhớ nhung với với tự ái đã giữ em nằm ở nhà nhớ, buồn, giận mà không thêm đi xin lỗi. Cho đến một buổi sáng Chủ Nhật, tỉnh dậy sau cơn sốt li bì em chợt bắt gặp đôi mắt của Ái trong suốt như một dòng suối lưu ly mát rượi chảy qua con sông còn nóng ấm giận hờn, Ái cúi xuống mỉm cười thật dịu dàng :

— Thôi quên hết nghe Du.

— Ừ !

Em xiết chặt tay Ái thương mến, không có gì có thể chia rẽ bọn mình đâu Ái.

— Ái đến trễ tí nữa là Du chết mất đó Ái !

— Thôi đừng nói gở chứ Du ! Du phải sống và chết sau Ái chứ.

Tại sao lần đó Ái lại nói thế hả Ái ? Và bây giờ, cái gì đã xảy đến cho Ái với một bức thư tang từ phương xa gửi đến. Không ! Du không bao giờ mở

ra đâu Ái ? Du muốn giữ Ái sống hoài hoài với Du, Du muốn giữ nguyên vẹn những kỷ niệm chưa một lần tỳ vết của bọn mình, đề hoài hoài Ái của Du vẫn là một viên ngọc Lưu Ly mà Du cất giữ trong ngăn tim hồng lớn nhất, đề nuôi dưỡng, chắt chiu niềm tin mong manh, ảo tưởng cuối cùng cho cuộc sống bơ vơ hiện hữu, nha Ái ?

Trời lại đổ mưa, cơn mưa thật nhẹ rào rào trên mái ngói, dịu dịu buồn mênh mang, một tà áo đen thấp thoáng bên kia đường. Cho em chợt nhớ lại bóng người quả phụ ngày nào dắt con đi bên những hàng mộ trắng, tà áo đen bay chơ vơ buồn bã như vòng kẽm gai giăng dài, giăng dài bên kia nghĩa trang QĐ. Đôi mắt to đen yếu đuối sưng buồn nước mắt và vành khăn trắng vắt ngang mái tóc dài ngang vai còn những lọn cong cong nghệ sĩ. Cho em hình dung lại khuôn mặt mẹ ngày xưa, mặc áo nhung đen dắt hai con đi thăm mộ bố. Những con đường cỏ may thật nhiều, sương muối giăng đầy, ba mẹ con đi qua, gấu quần vương đầy cỏ xám. Tà áo mẹ đen chập chờn bay bay trong sương sớm bơ vơ buồn bã, bàn tay mẹ thật lạnh bết em trên tay, em quàng tay qua vai mẹ, hôn lên những sợi tóc mềm nghe thương mẹ ghê là, nhưng tay mẹ lạnh ngắt

và em sợ nắm tay me — như nắm tay một cái xác chết — Em vùi đầu xuống gối, buồn lơnhững sợi tóc — thật buồn khi ốm nằm một mình ở nhà nghe mưa rơi ngoài cửa sổ và cô đơn đông đầy trong không khí, trong hai bàn tay thật lạ với mười ngón xanh xao, gầy guộc. Đêm ni là Sinh Nhật mà chiều nay me còn đi — bỏ Du bơ vơ sao me? — Bức thư viết cho Ái còn dở dang nằm trên gối, những dòng chữ tím nhòe nước mắt giận hờn nhưng bây chừ ai nhận nữa đâu mà gửi. Em cười chua xót. Một tối thức dậy ngỡ ngàng trong cơn mê bàn tay ai mát rượi đặt lên trán, dòng suối ngọt chảy ngấm bây giờ em mới vừa tìm thấy. Em gọi tên me trong bóng tối dịu dàng ngan ngát tóc me thơm mùi hoa Ngọc Lan màu trắng. Me cười trong bóng đêm:

— Du sốt à!

Em siết chặt lấy vai me, mà mong vòng tay mình lớn hơn tí nữa để ôm thật gọn tình thương vừa vượt mất. Me tha lỗi cho Du, Du đã oán trách me sai lầm, Du nông nổi ghê cơ! Me ơ!

— Con uống tí sữa nhé.

— Không, me ạ! Me ngồi đây với con.

Ừ! Me ngồi đây với Du, để Du nhìn thật nhiều khuôn mặt me trong bóng tối mờ mờ này,

để Du giữ thật chặt tay me cho hơi ấm truyền sang từng mạch máu li ti, hong ấm lại nỗi đau khổ, giá băng trong những ngày tháng trước. Để sáng mai nếu lỡ là giấc mơ thì Du không hối tiếc nhiều, nghe me. Em gục đầu vào tay me:

— Me ơ!

— Gì đó con?

— Me đừng bỏ con nha me!

— Ừ! Nói bậy hoài cô bé! Me làm sao bỏ con được!

— Chú Phong đó me...

— Du! Đừng nói gở chứ, me thương Du nhất hết.

— Me thương con nhất hử me!

— Ừ!

— Thật không me!

— Thật! Du ơ! Tiếng nói của me loăng ra, đủ rồi me ơ! Du không trách me đâu, Du không trách cả chú Phong nữa. Du vẫn yêu chú như ngày xưa vậy đó, chú nhé! Để buổi sáng chú đến rủ đi chơi Du không còn phụng phịu ngồi im, giận dỗi như trước nữa. Sáng mai, chú đến, Du sẽ xin lỗi chú, thật ngoan như cô cháu nhỏ ngày nào chú vẫn gọi là «chó con» đó nhá chú!

Buổi trưa, cơn nắng đến thật dịu nhẹ ngoài khuôn cửa kính, kê thành những ô nắng vuông vắn trên nền gạch hoa xanh mát. Me ngồi đọc báo trên chiếc ghế

mây, mái tóc xõa ngoan ngoãn một bên vai, êm đềm như hạnh phúc mới nguyên mà em vừa tìm lại — như những ngày mẹ còn là con gái xa rất xa, ngồi hóng cơn gió mát về ve vuốt mộng mơ thơm nồng trên mười đầu ngón tay sơn hồng hồng màu hạnh phúc. Em dụi đầu vào chiếc gối dày, cố tìm giấc ngủ trưa bất mà không được, hình như hai mắt bỗng nhiên mở to dán cứng nhìn mẹ, nhìn căn phòng quen thuộc mà tưởng chừng như nhấm lại, nó sẽ bay đi, hạnh phúc sẽ bay đi trong ảo tưởng mập mờ. em ho khan mấy tiếng — cơn sốt vẫn còn đây — mẹ buông tờ báo xuống :

— Ơ ! chưa ngủ à !

Em phụng phịu :

— Con không ngủ được mẹ ơi !

— Thì ráng ngủ !

— Ráng hoài cũng không được làm sao ?

— Ơ hay ! Mẹ bảo không nghe à ? Ốm thì phải ngủ cho nó khỏe.

— Nhưng con...con không ngủ được !

— Không ngủ được thì nhắm mắt lại rồi tự nhiên sẽ ngủ.

— Con nhắm không được sao mẹ ?

Mẹ cười, bước lại gần em :

— A, hôm nay Du khó bảo ghê. Du không thương mẹ à !

— Mẹ...

Mẹ nằm xuống bên em, bàn tay mẹ tìm tay em trong lần chần vuông :

— Du thương mẹ không ?

Em gục đầu vào vai mẹ im lặng. Du thương mẹ, Du thương mẹ ghê lắm. Đời Du chỉ có mẹ và anh Duy, Du không thương mẹ thì Du thương ai bây giờ.

— Con...

— Thì Du ngủ đi, Du xanh quá, mẹ không muốn Du ốm, Du ốm là mẹ buồn lắm đó nghe Du, Du nghe lời mẹ đi.

— Vâng ! Du... Em cười nhạt nhòa trong nước mắt sung sướng Du nghe lời mẹ đây mẹ. Sương mù đã tan trên đỉnh tuyết và bây giờ bình minh hồng hào nhuộm từng tầng băng sáng ngời bóng lánh như lưu ly. Em quay tròn từng vòng hạnh phúc, đếm sao đầu mơ ước đã rơi đúng tầm tay và em đang xiết chặt nó trong năm ngón tay dài hồng hồng này đó mẹ ! không bao giờ Du để nó vượt đi lần nữa đâu mẹ ạ !

Giọt nước mắt thánh thót rơi xuống bàn tay em, không lạnh buốt cô đơn mà thật ấm, thật ấm vì sương mù đã tan dần dưới nắng...

N. T. NGUYỄN (GL)

(Cho cô bé VTNQ
của T yêu dấu)

lá me vàng

Con đường mùa thu tơ vàng nhỏ giọt
xác lá còn vương vãi dấu chân
chim
nặng hoen buồn trong dáng nhớ
lặng im
và như mì từng lá me chọt ứa.

Mây bay bay đông nỗi buồn của tuổi
một thoáng nào yên ngủ bóng thời
gian
kết trên mây muôn nỗi tiếc ngỡ
ngàng
ngày xa lạ mùa xưa vữa vỡ cánh
Con đường này là ngõ: ngõ lối
cũ
khoảng trời xanh đan kín lá me
tươi
bước ngàn ngơ khi lá vẫy tay cười
rồi nhẹ nhẹ lá đùa lơ lửng mái tóc

Lá len lén chui vào trong cặp sách
chiều học về lá đợi bước chân em
lá xanh xanh như hòa lẫn áo em
xanh
em lạc bước chốn thần tiên huyễn
thoại

Rồi ngày qua, ngày qua theo tháng
lạ
lá me buồn vì vắng bóng em đi
mắt nâu hồng len lén chớp hàng mi
cỏ sân trường ve sầu đang ru ngủ.

Và mùa thu nhịp nhàng như hơi
thở
nhẹ gót tiên thu thoang thoang đến
rồi
ngày nhập trường muôn đo trắng
chơi vơi
dáng cô bé như loài chim hiền dịu

Nhưng cô bé mắt rưng rưng nỗi
tiếc
nhìn lá me đang đổi lá vàng hãy
lá xuống chơi với cô bé đây này
Sao? Ơ kìa! Cô bé buồn xịu mặt

Ngày thu sang đem mây trời tìm
ngất
chỗ nỗi buồn dàu dàu rót tim non
lá me xanh cũng thay đổi ứa vàng
cho cô bé nhiều tiếc thương tuổi lạ.

PHONG HANG
Hoa Nắng

Trăm lỗi

[illegible]

● NGUYỄN QUỲNH

S AU khi nợ tú tài trang trắng vở tay reo, gác bút nghiên theo việc nghỉ hè cho đúng nghĩa mùa hè. Chưa đầy 2.592.000 giấy, tiếng gọi của sách vở đã thúc dục cùng một lúc với lời thăm hỏi đường đi nước bước của Quỳnh trên đại học chưa kể những lời quảng cáo luyện thi vào Y Dược Nông trên các báo vô cùng quyến rũ nhưng không thể quyến rũ nổi Quỳnh, Quỳnh không làm quen với danh từ học luyện thi thêm. Thế là sách vở, bút, giấy, mực — nhất là giấy nháp — được lệnh tổng động viên. Cái bàn học bấy lâu nằm tương tư sách vở, hôm nay thì mừng rỡ gặp lại «cố nhân». Chuyện không thể mà chấm — gạch xéo — chấm, nếu đọc chính tả thì gọi là chấm hết đó. Giống con nai vàng ngơ ngác trong bài thơ. Quỳnh ngồi trước bàn học, ôi chao nhiều quá Y, Dược, Nha, Kỹ, Kiến, Nông, Lâm, Súc, Sư...

Ngày xưa — ngày chưa thi tú
tài 2 — Quỳnh và tụi bạn mơ
thật nhiều, cứ tưởng tương lai

êm như xa lộ Biên Hòa. Bây giờ mới thấy là khó khăn cái mình yêu thích chưa đủ khả năng theo đuổi được.

Thi vào đâu? Vấn đề vô cùng khó khăn chọn nơi nào cho hợp với sở thích sao cho hợp với khả năng sao cho hợp với gia đình. Giải quyết còn khó hơn giải bài hình học giải tích rắc rối nữa. Đúng là thân sinh viên 12 bến nước biết đâu trong đục. Nhưng không sao, với tinh thần khoa học (?), Quỳnh lần lượt theo thứ tự : quan sát, đặt giả thuyết, thí nghiệm kiểm chứng. Cái gì chứ quan sát thì Quỳnh không lo, Quỳnh có tài quan sát kỹ. Không lẽ bây giờ lóc cóc đến từng trường quan sát sao, một trường ở bên Đông một trường ở bên Tây xa lắc xa lơ. Eo ơi muốn đi cũng phải chịu phơi nắng từ trường này qua trường khác. Thôi ở nhà đọc quyền « Kim chi nam sinh viên » với « thề lệ và chương trình thi vào các phân khoa đại học » cũng tạm đủ, hai quyền này quý lắm vì nó là công lao của

Quỳnh năn nỉ cả ngày với chị Dung nhờ chị ấy đi mượn dùm. Không phải Quỳnh sợ phải đi nắng đen đầu (Quỳnh vốn đã « không được trắng » sẵn, đầu có sợ nắng nữa) mà không phải Quỳnh hà tiện không dám mua 2 quyền ấy, ở nhà Quỳnh vốn rất rộng rãi cơ mà. Lý do thế này này sau những châu khao liên miên tình trạng tài chánh vô cùng kiệt quệ, Quỳnh phải trốn ở nhà không dám đi đâu hết lỗ ai đòi khao. Quỳnh đâu có vui về hẹn ngày nữa, mà từ chối thì đáp làm sao, ở nhà là thượng sách. Đến Quỳnh cũng không dám léo hánh tới tòa soạn Tuổi Hoa nữa chỉ sợ bà con hỏi thăm và bắt khao thì nguy to.

Xem qua 2 quyền sách, Quỳnh hơi khớp như gặp bài toán quá khó, cái nào cũng 5 đến 7 năm đăng đẳng, chương trình học dài lê thê đối với bộ óc nhỏ bé. Thảo nào khi còn học đệ nhất, à quên lớp 12 chứ, mấy con nhỏ bạn tuyên bố « thi đậu tao ghi tên học Văn khoa cho khỏe, hơi sức đâu mà vào mấy trung tâm tàn phá sắc đẹp, 7, 8 năm ra trường thành bà già mất thôi ». Các cô dễ thương, xinh xinh không biết có chùn chân trước trung tâm ghê gớm đó chăng? Ai cũng đe dọa thi vào mấy Phân khoa đó khó lắm, đông quá thi sao nổi. Cái gì cũng

khó, người lớn cứ ý lớn hù tui nhóc chân ướt chân ráo làm quen với thềm đại học này hoài. Coi vậy chứ ai gọi Quỳnh là nhóc Quỳnh ức lắm nghe, người ta cũng sinh viên rồi mà gọi nhóc hoài. Một mình Quỳnh có vẻ hơi bí bí rồi, biết chọn phân khoa nào, tối nay nhất định đúng giờ thuận tiện Quỳnh triệu tập một cuộc họp mới được. Người trong quán người ngoài sáng và Quỳnh khỏe hơn khi có người ngoài sáng cho ý kiến.

Buổi tối Quỳnh mang vấn đề lên bàn mổ. Chị Dung khai mạc đưa ra thí điểm mà chị ấy tin Quỳnh có đủ khả năng:

— Quỳnh thi vào Nông Lâm Súc đi, chương trình toán 12 ban B hợp với Quỳnh, mà Quỳnh chọn ngành Súc đó mai mốt ra

bác sĩ thú y, ngành này dễ đi ngoại quốc lắm.

Chị Dung nói có đúng không chẳng biết nhưng nghe đi ngoại quốc Quỳnh hơi xiêu lòng, bây giờ học sinh phần lớn đều ôm mộng được đi du học, ở ngoại quốc đầy đủ phương tiện hơn. Học cái hay của người ta về giúp nước, ai mà không yêu nước muốn xây dựng đất nước. Ừ nhưng mà quên! Quỳnh đâu có ưa ngành này, hơn nữa Quỳnh coi bói thấy số Quỳnh không hợp với thú vật, không có tay nuôi thú vật. Quỳnh liền lên tiếng phản đối ngay, nếu không nhớ tới số tử vi Quỳnh cũng xiêu lòng đó:

— Không được đâu chị Dung, chị nhớ hôm tụi mình coi bói trong sách ông Huỳnh Minh đó. Số tử vi của em đâu có tay nuôi thú vật, theo ngành súc mai một làm chết heo gà người ta thì treo cái bằng luôn ai dám dùng mình nữa.

— Quỳnh tin số dữ vậy. Chị nhớ năm kia Quỳnh nuôi gà con gà của Quỳnh mập nhất đẻ trứng to nhất mà.

Chị Dung nói có lý, Quỳnh đành đáp:

— Em không thích ngành này đâu.

Thằng Sơn góp ý:

— Hay là chị Quỳnh thi vô kỹ

sư phú Thọ đi học có 4 năm. Sau này kỹ sư hóa học có tương lai ghê lắm.

— Thôi mày thích kỹ sư đề năm sau mày thi đi. Chị ngán môn hóa học nhất, học điên cái đầu mà cứ chất này lộn với chất kia. Thi đậu mừng quá từ đó tới giờ không dám cầm lại cuốn hóa học nữa.

— Chị không thích làm kỹ sư thì chị thi vô cao đẳng kiến trúc ra làm kiến trúc sư le lói.

Quỳnh lắc đầu:

— Sợ học không nổi đó, thi vào cũng khó thi ra cũng khó. Kiến trúc lấy ít lắm thi toán không lại tụi con trai đâu, nhiều đứa giỏi toán ghê gớm.

Nhỏ Hương cười:

— Anh Sơn chọn ngành nào cũng không hợp với chị Quỳnh hết. Em biết chị Quỳnh thích học Sư Phạm đó, tại chị Quỳnh có tài dạy học nè, chị Quỳnh giảng toán dễ hiểu ghê mấy đứa học trò của chị chịu học lắm.

— Tao không vào Sư Phạm đâu dù tao thích dạy học. Tao sợ mai một đời sống không sung túc bỏ mất cái lý tưởng đang xây dựng. Chừng nào có thời giờ đi dạy lại rai thích hơn.

Trả lời cho nhỏ Hương xong Quỳnh quay sang ba giải thích thêm:

— Con thích dạy ít đứa thôi như vậy mới có kết quả, dạy một lớp 60 đứa chỉ chừng một phần ba hiểu bài còn bao nhiêu tơ lơ mơ hết. Đến lúc làm bài chỉ tìm cách « quay phim ». Phải chỉ trường học nhiều mỗi lớp chừng 20 đứa thôi thì học sinh đâu đến nỗi tệ. Lúc con đi học giáo sư nào cũng than tình thần học của học sinh bây giờ xuống dốc, nghe thấy buồn ghê.

Chị Dung cười lắc đầu.

— Cái gì Quỳnh cũng muốn thật lý tưởng hết. Quỳnh học sư phạm hợp rồi, đi theo đường này rồi tìm cách cải tạo giáo dục thật lý tưởng như lý tưởng của Quỳnh đó.

— Ngày trước em mơ làm đến bộ trưởng bộ giáo dục nhưng từ ngày cô bạn của em chỉ cho xem chỗ Nhất Hạnh viết về học hành trong « Nói với tuổi hai mươi ». Em hết mơ luôn, làm được chức đó cũng đành bó tay như vậy thôi đừng làm còn hơn.

Cuộc « hội thảo » cứ lòng vòng không giải quyết được điều gì. Ba thì đề tùy ý Quỳnh lựa chọn ngành nào Quỳnh thích, còn tụi nhóc còn nhỏ làm sao giúp Quỳnh tụi nó chỉ được cái nói mà thôi. Còn chị Dung, chị ấy lớn hơn Quỳnh nhiều với lại chị Dung sắp ra trường nhưng chị ấy với Quỳnh không hợp ý nhau.

Chị Dung một hai là Nông Lâm Súc mà Quỳnh không ưa chút nào. Giai đoạn đặt giả thuyết khó khăn quá. Duy có một điều làm Quỳnh « đau lòng » không ai đề cập đến Y, Dược hết. Chao ơi làm như chỉ có thần thánh mới vào đó được ngoài ra thì « đồ bỏ » hết chắc. Làm như chỉ dân ban A mới đủ sức tụng quyền vạn vật dầy cộm đề thi. Đành rằng chương trình thi không có cái gì là tử của Ban B hết, toán ban CD hóa học cũng của CD, vật lý vạn vật của ban A, thêm kiến thức tổng quát, sinh ngữ bao la vô bờ bến. Quỳnh thấy ban B vào Y Dược đều đều, đâu phải chỗ đó có bản cấm ban B thi mà ở nhà không nhắc nhở gì hết có tức không. Quái ác hơn mà Quỳnh không dám đề cập Quỳnh muốn thi vào Y, Dược lỡ bị hỏi lý do giải thích làm sao cho xuôi. Không lẽ đưa đại lý do làm bác sĩ giàu, làm bác sĩ có danh, làm bác sĩ cứu giúp mọi người (?) làm bác sĩ... Lý do của Quỳnh bí mật lắm, Quỳnh có chủ đích riêng nói ra cả nhà chọc quê Quỳnh chết.

Được lệnh tổng động viên hai ngày, sách vở vẫn chưa được lệnh chuẩn bị đánh lộn vào đâu hết. Quỳnh sốt ruột « tụi nó » cũng sốt ruột, nhất định hôm nay, nội trong ngày nay Quỳnh phải quyết định, còn dùng

dằng nửa đi nửa không, biết chừng nào mới học. Quả là trăm lối biết dẫn thân vào lối nào. Được rồi Quỳnh tính thế này, Quỳnh sẽ tuyên bố thi vào Nông Lâm Súc lúc đi nộp đơn Quỳnh nộp luôn ở Dược và Y. Chương trình học tựa nhau cũng không gì rắc rối đâu, hai bàn tay bé nhỏ muốn xây dựng một xã hội thần tiên cơ đấy, Quỳnh ưa bị bạn bè ngạo hoài vì ồm nhiều lý tưởng quá lý tưởng.

Quỳnh tính thi vào Y từ lâu rồi, đáng lẽ Quỳnh phải học ban A đề «ra quân» tại trận chiến y khoa bảo đảm về mặt vạn vật hơn. Chỉ tại Quỳnh trót yêu những bài toán hình học, bỏ tụi nó không đành. Bây giờ đến lúc chia tay với tụi nó rồi, dù yêu thích Quỳnh không thể vì tụi nó một lần nữa mà vào kỹ sư, kiến trúc đâu, Quỳnh biết tuy ba nói đề tùy Quỳnh, ba không thích Quỳnh theo ngành đó. Không lộn xộn gì nữa hết, Quỳnh nhất định thế rồi. Ngày mai, vâng ngày mai Quỳnh giả từ ngày «nghỉ hè» dù còn mùa hè. Thao trường học thi cam go vô cùng, trước mắt. «Đống» sách chờ đợi, hộp thuốc phospartan chờ đợi và Quỳnh, Quỳnh chờ đợi giai đoạn cuối cùng là thí nghiệm...

NGUYỄN-QUỲNH

VỪA LỚN

Búp hoa lái بدن tay em vừa hái
Tóc buông dài đường ngói rẽ thật
ngay

Mắt thơ ngây ấp ủ giấc mơ dài
Trong trái tim máu hồng đang nhẹ
hát

Chân bước nhẹ trên sương mềm buổi
sớm

Tay vẽ vờn đường đi học hôm nay
Áo mới tinh mẹ khâu suốt đêm dài
Lóng lánh sáng, nụ cười em hé nở
Me nhẹ bảo — Sao mà hay mắc cỡ
Lớn rồi nha phải đắm thắm với
người ta

Mười ngón tay bắm nhẹ áo trắng
ngà

Chát dỗi hờn, thôi chuyện cùng mẹ
nữa

Mười sáu tuổi tim hồng vừa nhac
trời

Gió thu về nhẹ nhẹ áo em bay
Tóc tơ vương nghe ngan ngát hương
lài

Tay nắm ngón ngáp ngừng mơn lối
cỏ

Tuổi em đó ! như hoa vừa hé nở
Và nhẹ nhàng như tơ buổi mùa xuân
Đến bên em từng bước nhẹ thật mềm
Hoa thơm ngát ướp cho em hơi thở
Áo lụa ngà điểm tô hoài muốn thuở
Me nhẹ nhàng hôn bờ trán em xinh
Mắt long lanh hơi thở mẹ ngọt tình
Em bé nhỏ nghìn đời trong tay mẹ

MẮT TÍM
(Tĩnh Biên)

● CHIÊM HOÀNG NGÀ ●

thoáng nhớ

(Dấu yêu về N. T. Ngọc Hà)

TÔI quen Lan đã lâu lắm, quen từ ngày hai đứa còn mài dũa quần trên ghế Tiểu học, trường làng.

Hồi đó Lan và tôi chơi thật thân. Sáng nào tôi cũng tới nhà Lan, rồi hai đứa sánh bước tới trường. Lan nhí nhảnh và dễ thương chi lạ! Mỗi lần Lan có quà là chúng tôi cùng chia sẻ, ăn một cách ngon lành, sung sướng. Thời gian ở trường làng, tôi và Lan cùng học lớp nhất. Lan học giỏi, chịu khó và cầu tiến. Nhiều lúc tôi cũng dâm ghen và tâm niệm trong lòng sẽ cố gắng để vượt Lan

cho chị em lé mắt. Tuy nghĩ thế, nhưng tôi vẫn phục Lan sát đất, phục Lan vì tính tình khiêm nhường, dễ mến và vui tươi. Tôi cố gắng không làm mất lòng Lan và tình bạn của chúng tôi khăng khít hơn chị em ruột. Cuối năm đó, hai đứa chúng tôi đều may mắn đậu Tiểu học. Nhưng cũng từ đó, tôi và Lan xa nhau...

Gia đình tôi vì kế sinh nhai, dọn nhà lên tỉnh. Thời gian qua mau lẹ, và tôi cũng đã học được hai năm Trung học. Tâm lý của tôi giờ phút này đã đổi khác nhiều. Tôi không còn là một cô bé Tiểu học, chỉ biết mặc áo cụt, cầm vớ quăn góc, chạy lăng xăng đầu làng và chơi làm nhà với Lan, bạn thân. Năm đệ lục tôi đã biết làm đóm lạ, sáng nào tôi cũng đứng soi gương lâu giờ và nhìn ngắm chiếc áo dài màu trắng trinh nguyên với mái tóc khá dài mà tôi đã dày công vun sóc. Tôi đã cố làm ra vẻ người lớn, ra vẻ các chị đệ tứ, đệ nhị duyên dáng, nhí nhảnh và chịu chơi. Tuy nhiên, càng soi gương, tôi càng cảm thấy còn thua xa chị em nhiều lắm. Thua về kích thước, về tuổi và về cách trang điểm. Biết rằng còn thua kém chị em lớn nhiều, nhưng tôi tự hào là nữ sinh đệ lục. Trong lớp, tôi thuộc về hạng khá, các thầy giáo các cô giáo đều công nhận tôi chịu khó, hạnh kiểm tốt, đáng làm gương

cho lớp. Mỗi lần được khen ngợi, lễ dĩ nhiên, mũi tôi hơi phồng, tim tôi đập mạnh hơn và máu kiêu ngạo cũng nổi lên cuồn cuộn trong tôi. Nhưng lúc đó tôi càng nhớ tới Lan, nhớ tới người bạn cùng lớp với tôi, người bạn thân nhất mà những năm mài dũa quăn ở trường làng, chúng tôi đã từng sống chết có nhau, đã chia sẻ từng miếng bánh, trái khế chua hay từng củ lang lùi thật nóng, nhưng đầy tình mặn mà thương yêu. Tôi nhớ Lan thật nhiều, bao nhiêu kỷ niệm lại trở về với tôi, trở về với cô nữ sinh đệ lục, yêu đời và ham sống. Tôi không hiểu giờ đây Lan đang làm gì, Lan có được hạnh phúc tiếp tục học như tôi không, hay Lan đã phải giúp đỡ cha mẹ chăn bò hay nuôi heo ở làng quê. Nghĩ thế, tôi cảm thấy buồn vô kè, một nỗi buồn đột ngột, nhưng kéo dài. Tôi nhắm mắt, hai dòng lệ bỗng tuôn trên má, tôi đã khóc.....

Hai năm, ba năm, bốn năm đã trôi qua. Tôi đã là cô nữ sinh đệ tứ, niên học mới bắt đầu và tôi cũng đã chuyển qua trường khác. Ngày khai trường tung bừng và vui tươi. Những năm Trung học đã cho tôi một khám phá mới lạ, ngày khai trường không còn như những năm Tiểu học bên lén hay phải có người dẫn đưa trông có vẻ yếu ớt và buồn cười. Trung học, chỉ cần ghi tên trước và tới ngày khai trường vào ngồi theo lớp là được. Cũng như mọi năm, tôi đến trường với tâm trạng một cô nữ sinh ham học và thích khám phá. Việc đầu tiên của tôi khi tới lớp là nhìn trước, nhìn sau xem có gặp Lan không. Tôi vẫn không thấy Lan và hình ảnh Lan lại về với tôi thật lẹ. Niên học cứ lặng lẽ trôi và tôi cũng quên bằng Lan trong sự vui đùa của chúng bạn. Kỳ thi đệ nhất và đệ nhị lục cá nguyệt tôi đều đứng đầu lớp. Các thầy giáo, các cô giáo đều trăm trổ khen ngợi tôi, nhưng giữa sự hân diện, tôi không quên được tính tình dịu dàng, lòng khiêm tốn của Lan khi ở trường làng. Tôi nhớ Lan và phục Lan nhiều lắm...

Bẵng đi một thời gian khá dài xa Lan, xa người bạn yêu quý, người bạn thân nhất mà tôi vẫn thường nhắc tới. Một hôm tình cờ đi thăm sở thú, tôi đang đi lang thang xem thú vật và cây cối cùng với đứa em trai mười tuổi, đến chuồng khi tôi đề ý một cô gái đang say sưa

nhìn chú khi con đánh đu, tôi nhìn mãi nhìn mãi. Sao cô gái có những nét giống Lan quá. Thời gian 5, 6 năm đã trôi nhiều. Tôi tới gần cô gái hơn. Đúng là Lan rồi, không hiểu Lan đã nhận ra tôi chưa? Tôi làm bộ không hay biết gì cả, để xem Lan phản ứng ra sao? Lan vẫn say sưa nhìn chú khi con đu đưa vui vẻ trên cành khế giữa chuồng. Nhất định tôi phải tới, phải nói với Lan nhiều chuyện, tôi phải vui mừng vì có Lan giờ phút này. Sau cùng tôi đã nhận đúng ra Lan và Lan cảm động thật nhiều. Chúng tôi nói chuyện và cho nhau biết lý do, công việc mỗi người đang theo đuổi. Tôi được biết sau thời gian gia đình tôi xa làng, Lan và gia đình ở lại quê một thời gian rồi cũng dọn lên tỉnh, tuy nhiên vì không biết địa chỉ của tôi, nên Lan không thể nào báo tin cho tôi được. Lan cũng tiếp tục học kể từ ngày đó và mỗi ngày tựu trường, Lan vẫn dạo quanh lớp xem có bắt gặp người bạn thân trường làng khi xưa chăng? Tôi cho Lan biết, tôi có những tâm trạng như Lan và tôi nhớ Lan, nhớ tính tình dịu hiền, sự chịu khó, chăm học của Lan. Tôi đã bắt chước được nhiều điểm tốt nơi Lan và tôi cho Lan biết bây giờ tôi học khá lắm, nếu có Lan cùng học hai đứa sẽ thi đua nhiều hơn nữa và tôi có lẽ phải cố gắng, chăm học gấp hai nữa. Chúng tôi nói chuyện với nhau đủ thứ, từ chuyện con Oanh, con

Tám, đến con Hương để ghét ở trường làng xưa. Hai đứa chúng tôi đều mỉm cười sung sướng. Cuộc gặp gỡ đột ngột đã gợi lại tôi nhiều kỷ niệm êm đềm của những năm bé nhỏ, đơn sơ nơi trường làng Lan bây giờ thay đổi nhiều thay đổi từ cách ăn mặc, đến hình dáng tiếng nói. Nhưng chỉ có tâm hồn Lan không thay đổi. Tôi vẫn tin tưởng Lan sẽ luôn là Lan khi xưa với tính tình hiền hậu, dễ yêu, dễ mến. Chúng tôi cho nhau địa chỉ và hẹn nhau sẽ gặp thường xuyên để cùng nhau trao đổi việc học hành, kinh nghiệm sống nơi trường và nhiều chuyện bất ngờ khác... Chúng tôi chia tay nhau ra về, lòng đầy phấn khởi sung sướng.

Trên xe Taxi, tôi tự nhủ không phải chỉ còn những kỷ niệm thoáng qua mỗi đầu niên học, hay mỗi khi được khen ngợi trong lớp, nhưng đó là những kỷ niệm sống động, kỷ niệm thật và tình yêu thương cao quý mà Lan, tôi có được. Tôi nhất định sẽ sống lại những kỷ niệm của tình bạn nơi trường xưa...

CHIÊM HOÀNG NGÀ

Những vấn đề của Tuổi Hoa

● Còn chút hy vọng ?

• Tuổi thơ giám thị cho ngày phù du •
(Bùi Giáng)

« Trời tốt là trời có mây đen vần vũ, còn trời xấu là trời nắng ráo trong sáng ». Đại khái đó là câu nói nhận định thời tiết của các bạn học sinh ngoài Bắc Việt. Tại sao có thế ? Những người bạn trẻ Việt Nam hôm nay có nghe thấy gì không ? Chiến tranh đã cướp mất tất cả những gì của tuổi thơ chúng ta. Chúng ta sống với « một thiên đường tuyệt vọng ». Chúng ta không có giấc ngủ hồng, không có quầng ngày xanh, không có trời nên thơ, không có đêm mơ mộng. Chiến tranh là thứ sâu bọ đục khoét trong mầm xanh đang sức sống của chúng ta. Chúng ta đang sống giữa quầng đời thơ đại mà dưới chân toàn là chông mìn, trên đầu bít bùng bom đạn. Thực tại hoàn toàn tuyệt vọng. Tương lai lại « cầm bằng cho súng đạn ». Tuổi chúng ta lớn dần càng gần liền với súng đạn lớn dần với mỗi đau thương, hồ nhục của quê hương. Chúng ta không có hận thù, nhưng chiến tranh, nhưng thực sự lại bắt buộc chúng ta phải có hận thù, đề phải chém giết những con người cũng da vàng, máu đỏ, cũng một tổ tông Tiên Rồng, cùng một lịch sử, một giải giang sơn. Chúng ta học nhiều lớn lên, hóa ra chỉ đề định rõ vị trí của một dòng sông, đề « đủ đánh văn hai chữ chiến tranh ».

Nhưng dù sao chúng ta vẫn còn chút hy vọng, chút hy vọng như tia nắng chiều ! còn đang lứa tuổi hôn nhiên ; còn có quyền định đoạt một tương lai cho quê hương và cuộc đời. Chúng ta hãy tiếp tay nhau chuyển cho nhau sức sống để tạo nên một tương lai huy hoàng, rạng rỡ. Trong tương lai ấy, tin chắc sẽ không còn lẫn lộn những hình bóng của cái gọi là « tay bắt, tay đấm ». Không còn những hình ảnh của những người Việt Nam « hân hoan » cầm lấy vũ khí của ngoại bang chĩa ra giết chết những

người Việt Nam, và nhất là tuổi trẻ Việt Nam sẽ không còn là thứ công cụ của chiến tranh. Không còn nhìn một bầu trời ngoài ý muốn. Chúng ta không thể là những tên đồ tề được. Chúng ta phải là kẻ định đoạt tương lai, giá trị, danh dự của quê hương và của cuộc đời chúng ta nữa. Chúng ta phải sống, phải hăng hái, phải vui tươi để sống, dù là hờn nhiên trong mỗi ưu tư của thân phận.

TA VĂN SĨ

(Kontum)

• Hãy thương tuổi trẻ.

Việt Nam là quê hương của bất cứ những ai đã, đang và sẽ sống trên vùng đất này. Hơn hai mươi năm trường Việt Nam lặng lẽ cúi đầu nhận lãnh chiến tranh, biết bao giờ Việt Nam mới hoàn toàn được sống trong sự thanh bình, thịnh vượng? Đây là câu hỏi của những người con yêu đất nước Việt Nam. Biết đến bao giờ tuổi trẻ Việt Nam được hưởng những thú vui bất tận đã khao khát hơn hai mươi năm? Đó cũng là một bài toán khó chưa tìm được đáp số vậy.

Nhưng thử hỏi, tuổi trẻ nhất là tuổi trẻ Việt Nam có tội gì đâu mà ngày đêm sống trong bom đạn, luôn luôn sống trong khoảng đất hoang vu trong một vùng đất hoang vu, luôn luôn khát vọng đợi chờ.

Tội hơn nữa, tại sao những đứa trẻ khi không được cấp sách đến trường ngày hai buổi mà phải lang thang đầu đường xó chợ. Gặp người ngoại quốc ăn sung mặc đẹp đang đi trên đường phố lũ trẻ ụa theo không ngớt lời xin xỏ một đồng hay một hộp đồ ăn...

Chiến tranh giết dần mòn tuổi trẻ hôm nay. Chiến tranh đưa dần tuổi trẻ đến nơi hư đốn. Trong thành phố, ngày đêm biết bao nhiêu cảnh tượng quái gở đập vào mắt chúng ta.

Hippy, hippy là gì đây mà giới trẻ lại ham thích và đang chạy theo cho đúng với danh từ Hippy. Mặc đồ hở hang, màu sắc sặc sỡ, trai thì tóc dài như gái hót bum bẻ — quần áo thì nhung gấm bông hoa màu mè — nhìn trai mà ngỡ rằng nàng nhìn nàng mà ngỡ rằng trai, đấy là Hippy sao? Đúng vậy đấy là Hippy nhưng chỉ làm dơ bẩn thành phố mà thôi, không lợi ích gì cả.

Lại có những đứa trẻ vào đời quá sớm và « bị » mang danh từ là « du đảng » ngày đêm đi cướp của giết người, đây là những hành động không tốt đẹp, gọi là « bất lương ». Nhưng tuổi trẻ mà biết « bất lương » nữa sao ? Nguyên nhân là chiến tranh cả. Hỡi những người sống trên đất nước Việt Nam kia ơi ! đừng vội kết tội tuổi trẻ Việt Nam, vì chúng vô tội, tất cả đều vô tội. Hãy thương chúng nhiều hơn là oán trách chúng khi chúng có những hành động điên cuồng. Đáng thương hơn nữa, có những đứa lạc loài, lang thang khắp cùng ngõ tối trong thành đô mà đánh giày, bán báo là nghề chúng mưu sinh vì chúng bất hạnh quá, mẹ chúng sớm lìa đời, cha chúng đã đi vào lịch sử cũng chỉ vì chiến tranh. Lại cũng chiến tranh, chiến tranh là gì ? Chiến tranh là biến cố giết dần tuổi trẻ. Tại sao ? Tại sao chiến tranh không buông tha cho đất nước Việt Nam ? Tại sao chiến tranh không xót thương lớp trẻ thơ vô tội ? Hỡi những người Việt Nam ơi ! Hãy thương tuổi trẻ Việt Nam, thương bằng tình thương tự nhiên mà có chớ đừng bao giờ thương trong sự thương hại, hãy cầu nguyện cho Việt Nam sớm sống trong hòa bình, cho tuổi trẻ Việt Nam khỏi phải hờn tủi vì nhịp chiến tranh vẫn muôn đời điệp khúc và lúc nào cũng phải đem lại cho tuổi trẻ nhiều tia hy vọng cho chúng theo đó mà vươn lên để trở thành con yêu của đất nước Việt Nam, quê hương ngày mai thanh bình, tươi sáng.

NGUYỄN THỊ KIỀU OANH

(Cần Thơ)

● Ý nghĩ của các học sinh trong thời chiến

Tuổi trẻ của chúng ta phải nhận xét gì cho quê hương hiện tại ? Những ruộng đồng xanh tươi thẳng tắp, những dòng sông hiền hòa lững lờ xuôi chảy, những núi rừng trùng điệp trải ra đến tận chân trời. Đó là những hình ảnh biểu hiệu cho quê hương tôi. Một quê hương mà khi chào đời, tôi đã kêu lên hai tiếng « Việt Nam ». Quê hương tôi trải dài từ ải Nam Quan đến tận Cà Mau. Một dải giang sơn gấm vóc, mà tổ tiên đã trải qua bao nghìn năm xây dựng bằng mồ hôi, xương máu. Máu của dân tộc Việt Nam đã thấm sâu vào lòng đất mẹ qua một nghìn năm chống giặc Tàu, một trăm năm xô đuổi giặc Tây và rồi hai mươi năm dài chinh chiến. Cuộc chiến đã xảy ra trước khi tôi mở mắt chào đời và kéo dài cho đến hôm nay. Từ ngày hôm đó cho đến nay tôi đã mười lăm tuổi đời. Mười lăm năm dài sống trong cuộc chiến đầy máu

lửa. Không ngày nào là không có những người Việt da vàng của hai miền Nam, Bắc thi nhau gục xuống. Xương máu họ lại chảy nhòa đê tô bồi cho đất mẹ đủ khô cằn vì hai mươi lăm năm dài chinh chiến. Người Việt hôm nay đau xót cho thân phận quê hương, mà họ đã nói lên qua những bài ca chân thật. Những gì của cuộc chiến hôm nay đã được Phạm Duy, Trịnh công Sơn viết thành những bài ca bất hủ, đề ca tụng quê hương. Cuộc chiến hôm nay đã tạo nên cho xã hội nhiều cảnh tang tóc, đau thương. Vì mi mà những đứa trẻ còn xanh mái tóc đã vội choàng những chiếc khăn sô màu tang trắng. Vì mi mà những đứa trẻ tật nguyền vì bom đạn, không chỗ đứng chân. Vì mi mà có những chàng trai trẻ khi còn khoác áo thư sinh, đã gởi cho nàng những lá thư màu xanh hứa hẹn, hay đề ca tụng những tà áo trắng Gia Long. Đê rồi khi chàng ra đi theo tiếng gọi của núi sông, và khi tàn cơn binh lửa, chàng trở về thì người yêu năm nào không còn nữa. Ôi chiến tranh ! chiến tranh đã đem đến cho người Việt nhiều đau thương, xót hận. Mạng người của cuộc chiến hôm nay thật là mỏng manh, không biết sống chết lúc nào. Ngày hôm nay đang còn chuyện trò vui vẻ, đê rồi ngày mai sẽ ra đi không hẹn ngày về.

Biết bao lớp người trẻ đã nằm xuống hoặc đang giết nhau trên quê hương. Tuổi trẻ khi vừa lớn lên như cánh liễu yếu, đê rồi cuộc chiến đã mang họ đi như giấc mộng phù du. Tôi sống và lớn lên trong cảnh khói lửa mịt mù, nên không khỏi bùi ngùi, cảm xúc. Đêm đêm, hòa châu soi sáng đất mẹ, đại bác lại nổ vang rền đê đem đi những gì còn sống sót về cõi hư vô. Vào những buổi chiều cuối Thu, lá vàng rơi rơi tã. Gió Bắc đã về, tôi đốt nén nhang đê sưởi lòng những chiến sĩ đã nằm sâu trong lòng đất mẹ. Còn biết bao những anh hùng vô danh khác, đã phôi mình nơi chốn rừng già không tên tuổi. Đê rồi lịch sử muôn đời ghi danh họ.

TRẦN BÁ LUẬT
(Lazan Taberd)

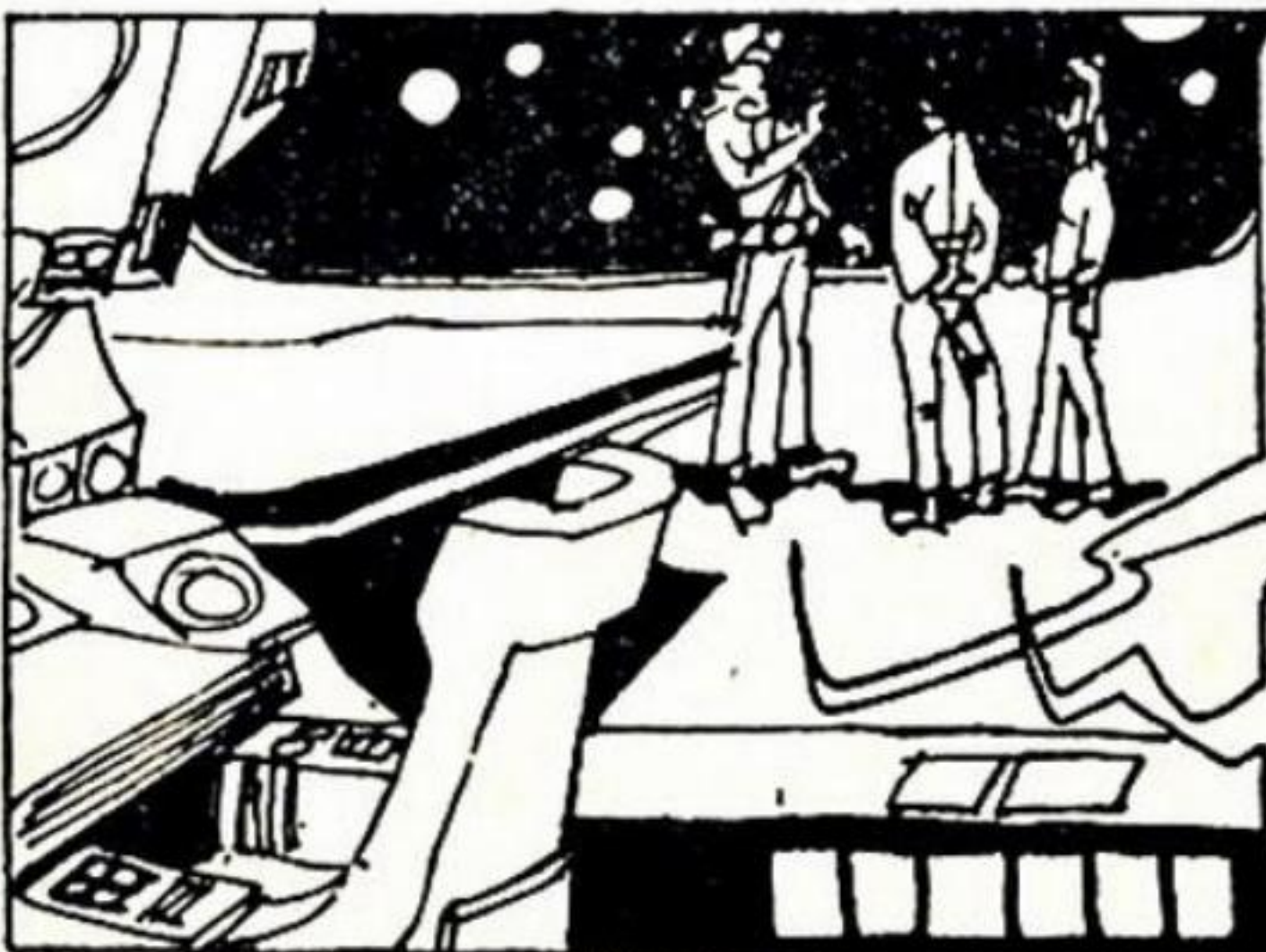
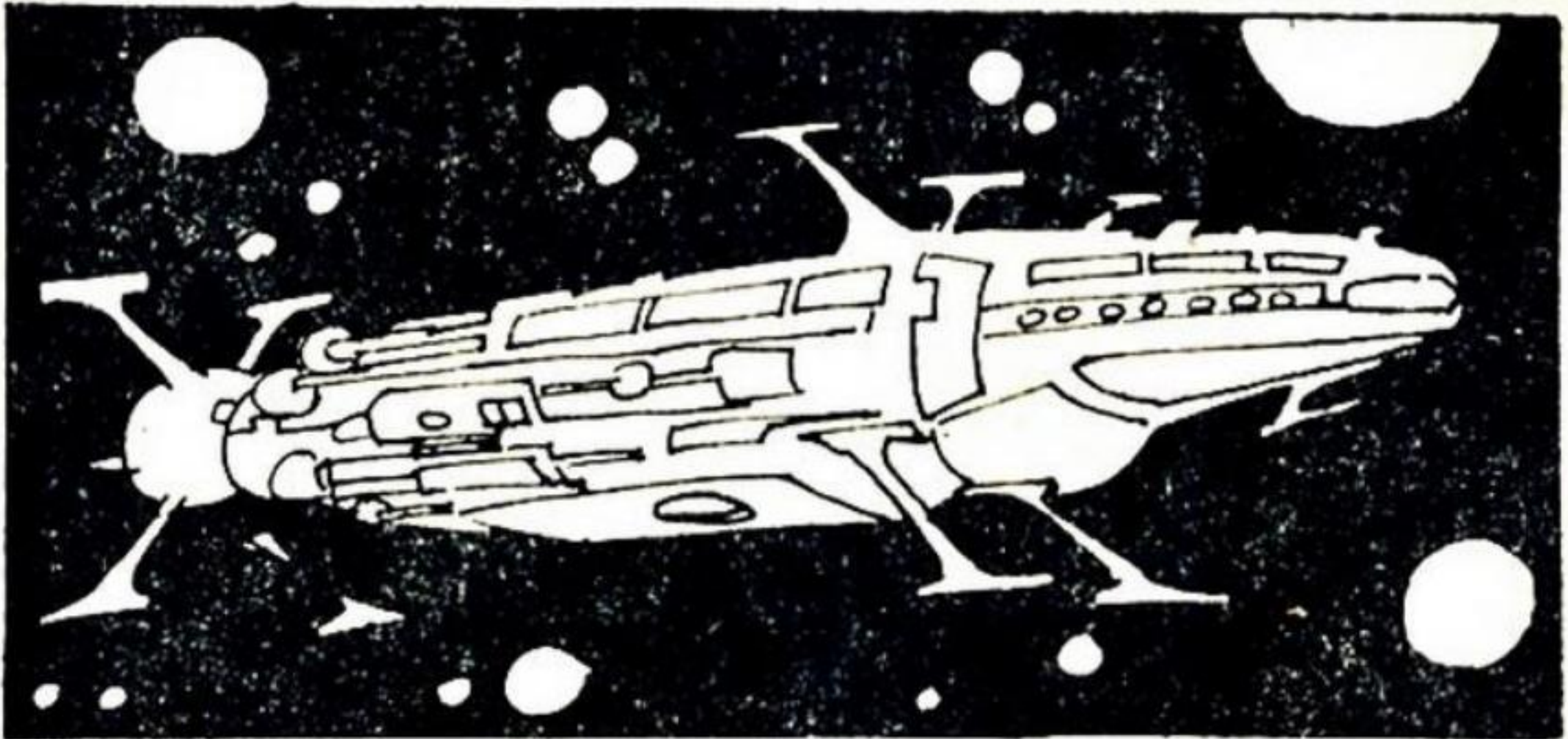
Đọc và cổ động : * Tuổi hoa

Tờ báo dành cho tuổi học trò Việt Nam

QUAI VẬT

TRUYỆN CỦA GIMENEZ
ĐÌNH PHONG TẤ

TRONG SỰ YÊN LẶNG LẠNH LÙNG CỦA KHÔNG GIAN, PHI THUYỀN LIÊN HÀNH TINH CỦA TIỀN SĨ DOSIAN VÀ NHÓM KHOA HỌC GIA ĐANG LỞ LÙNG. MỘT BỘ PHẬN TRONG PHÒNG MÁY BỊ TRỤC TRẮC...

ĐÂY LÀ TIỂU HÀNH TINH NG. 83736. TA PHẢI ĐƯA PHI THUYỀN VÀO QUỸ ĐẠO CỦA NÓ ĐỂ SỬA CHỮA...

SAO CHÚNG TA KHÔNG SỬA CHỮA Ở NGOÀI KHOẢNG KHÔNG TỰ DO?

NHÂN VIÊN SỬA CHỮA BẮT TAY VÀO VIỆC ...

THẬP TÙNG ĐOÀN CÓ
ĐAM VÀ THỦY

KHỎI CẦN. HÀNH TINH NÀY
CÓ BẦU KHÍ QUYỀN LOÃNG.
CÁC CHÁU CHI VIỆC DỪNG
THUỐC ĐỂ TĂNG HIỆU NĂNG
OXY NƠI ĐÓ... NHỎ LIÊN LẠC
THƯỜNG XUYỀN. CHÚC VUI VẺ!

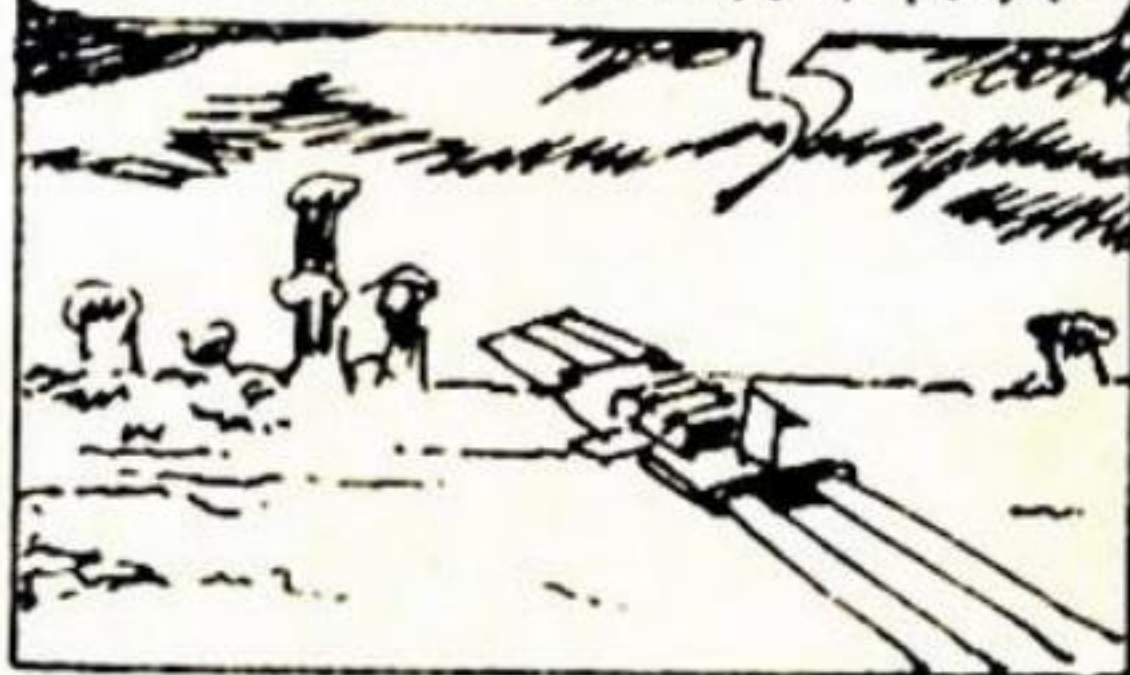
MỌI NGƯỜI
ĐỀU PHẢI
CẦN TÔI,
RỒ BỎ TÔI!

ĐƯỢC, NHƯNG THEO
THÌ PHẢI YÊN LẶNG!

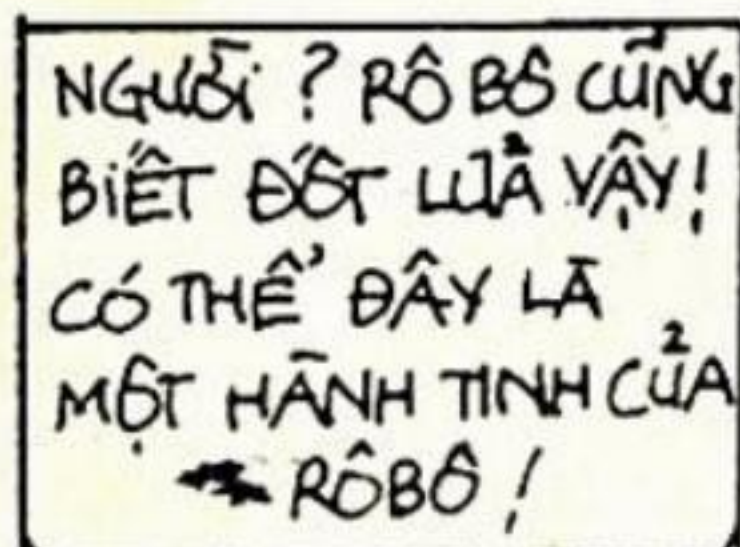
HÀNH TINH NÀY YÊN LẶNG QUÁ...
CHÚNG TA XUỐNG THẤP NỮA!

TUY VẬY ĐẠM CŨNG NGHI NGỜ CÁC
CHUYÊN VIÊN. THƯỜNG HỌ CHỈ CHỤP
VÀI BA HÌNH VÀ VÀI MÂU ĐẤT QUAN
SÁT VÀ THÍ NGHIỆM...

3

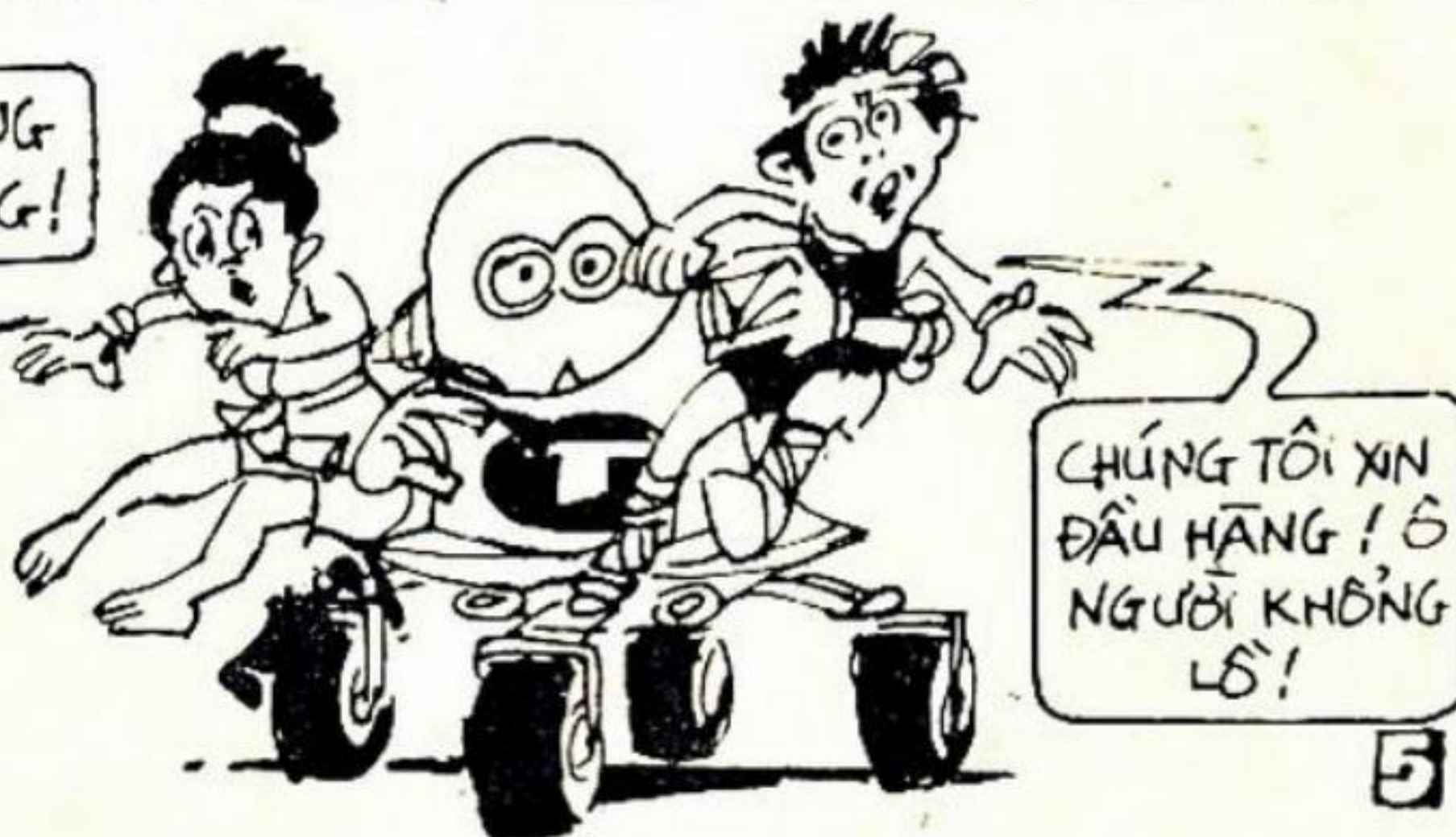

ĐIỀU CHỈNH
MÂY NGÔN
NGỮ, THUY!

THA' CHÚNG
TÔI XUỐNG!

5

ĐẠM TRẦN AN NHỮNG
NGƯỜI TÍ HON!!!

CHÚNG TÔI LÀ NGƯỜI
ĐỊA CẦU... XIN ĐẾN
ĐÂY LĂM BẠN...
TÊO LÀ MỘT RÔ BÔ
RẤT HIỀN!

Ồ XIN LỜI, VÌ
BẠN LỚN QUÁ
VÀ CHÚNG TÔI
THẤY BẠN BAY
ĐẾN ĐÂY...

XỔNG

LÓC CỐC
LÓC CỐC
BỐC!

RÔ BÔ TÊO MUỐN
TỎ RA ĐẮC LỰC
NÊN LĂM VỖ
MỘT SỐ CHIẾN
BÁT... TUY
NHIÊN MỌI
NGƯỜI RẤT
THÔNG CẢM
VỚI NHAU...

BỘ LẠC TÍ HON LĂM TIỆC ĐÃI ĐẠM VÀ THUY.

TÔI LÀ TỬ TRƯỞNG BỘ
LẠC NHỎ BÉ NÀY.
DÂN TÔI NƠI CÁC
BẠN RẤT HIỀN LÀNH
CHÚ KHÔNG NHU,
CON QUẠI VẬT !!!

CẢM ƠN ! CHÚNG
TÔI CHỈ MONG
GIÚP CÁC BẠN !!!

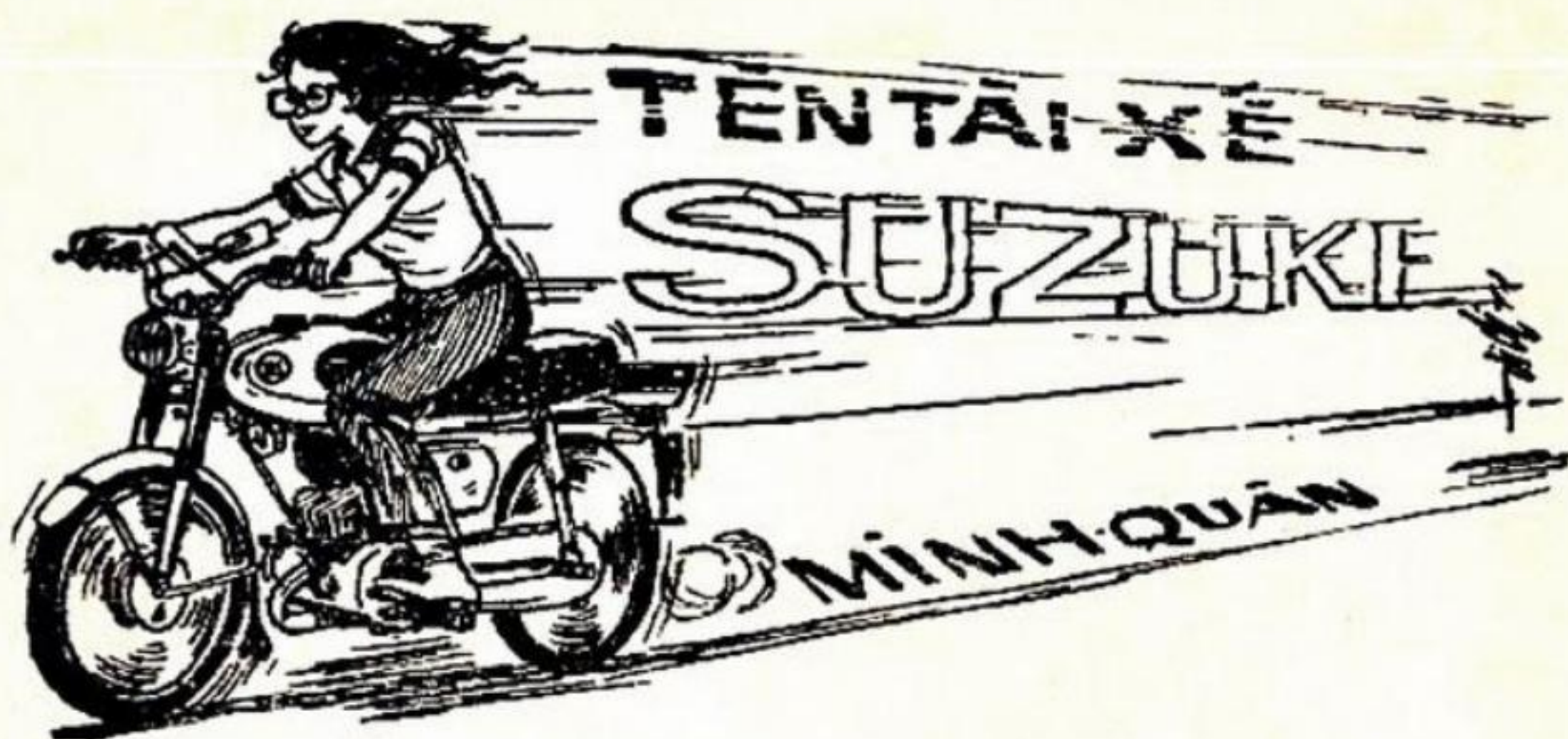

CÁCH ĐÂY KHÁ LÂU
MỘT NGÔI SAO LỎE
LÊN VÀ RƠI XUỐNG
CÁNH ĐỒNG KIA !!!

MẶT ĐẤT RUNG
CHUYỀN MỘT CỘT
KHỎI LÊN CAO
TRÊN BẦU TRỜI

TÔI HỒM BỐ, CHÂN TRỜI
VẪN SÁNG RỰC LÊN MỘT
XANH MA CHƠI LỘI !!!

TIẾP THEO

Sáng thứ năm. Được nghỉ học nên tôi quen thói dậy trưa. Mặc dưới nhà mọi tiếng động sửa soạn cho một ngày mới: tiếng nước chảy rong róc, tiếng bàn chải soèn soẹt đánh răng, tiếng động cơ của xe rác rầm rì phía trước và cả tiếng bầm bầm chẻ củi của nhà bên. Tôi xoay mình, quay mặt vào vách thích thú trong một sự lười biếng rất là dễ chịu. Dậy trưa thú lắm chứ...

Chợt, có tiếng chị bếp nheo nhéo từ cầu thang:

— Vũ ơi! Sao không dậy cho rồi?

— Bữa nay nghỉ học, chuyện gì mà gấp?

— Quên hả? cậu dặn cái gì? bộ không lo đi làm kiểm tra sao?

Kiểm tra! Tôi vụt nhớ ra câu chuyện giữa ba và tôi tuần trước. Ba tôi bảo:

— Thứ năm nếu ba không về kịp, con cứ ra quận xin làm kiểm tra đi. Nhớ đem theo giấy khai sinh. Tập cho quen đi, đừng mỗi chút mỗi kèm kèm ba mẹ. Cứ đi thẳng vô văn phòng bên trái hỏi người ta, sẽ có người chỉ dẫn cho, nhớ chưa?

— Dạ... con đi bằng gì, thưa ba?

Mượn xe chị Thu mà đi. Nhớ khóa cẩn thận...

— Lỡ mất sao ba?

— Mất sao được? trước cửa quận lúc nào cũng có mấy bác cảnh sát đứng gác. Khóa xe lại, đề gần đó, không ai dám lấy đâu.

— Sợ mẹ không cho con đi xe...

— Thì cứ thưa mẹ mà đi. Đi đường hoàng thì thôi, sợ gì? Ba dặn cái gì cứ làm đúng cái đó...

Tối hý hửng nghĩ đến lúc mình cầm trong tay cái thẻ kiểm tra, điều này chứng tỏ tôi sắp trở thành người lớn thật sự! Mình là một công dân! Chớ sao: Có kiểm tra chưa hẳn là người lớn, nhưng rồi không bao lâu nữa, tôi sẽ lớn... cái kiểm tra cũng như cái cầu đưa tôi qua chặng đường cuối của tuổi thơ để bước vào thế giới trưởng thành. Nghĩ đến lúc mình ngồi trên xe một mình phăng phăng đến quận, khóa xe lại, ung dung, định đặc bước vào trong... mà cảm động quá đi thôi!

Ấy vậy mà suốt tuần rồi, chỉ vì cánh tay chị Thu, tôi quên bém chuyện quan trọng này đi, có tệ không?

Tôi vùng dậy, phóng ba bước xuống nhà, rửa mặt, đánh răng, ngồi lại bàn ăn sáng để kịp giờ đến quận cho sớm sửa.

— Con đi làm thẻ kiểm tra sáng nay phải không?

— Dạ, ba dặn con tuần rồi.

— Đi với ai?

— Dạ, ba bảo đi một mình...

— Liệu được không?

— Thưa mẹ, được chứ. Có gì khó đâu mà sợ...

— Mẹ không sợ chuyện làm kiểm tra, mẹ sợ lúc đi đường kla.

Mẹ tôi trầm giọng nói câu trên, ánh mắt thoát tối sầm trong giây phút. Tôi bồi hồi nhớ lại tất cả những chuyện đã qua, những khổ sở lo lắng của mẹ tôi từ khi ba tôi sắm xe cho chị Thu đi. Cho đến năm bốn mươi hai tuổi, mẹ tôi vẫn mỉm cười mỗi khi nghe ai nhắc đến hai tiếng « yếu tim ». Rồi khi khách ra về, mẹ tôi cười nói với chúng tôi:

— Các con phải hãnh diện là mẹ của các con có trái tim mạnh nhất trên thế giới...

— Trên thế giới?

Chị Thu gặng lại. Mẹ cười xòa, chữa:

— Thế giới đàn bà...

Nhưng bây giờ đây, mẹ tôi đã dùng thuốc trợ tim, luôn luôn có thuốc trợ tim phòng sẵn trong nhà. Các dì, cô chúng tôi đồ riết là vì chuyện xe cộ nên trái tim mẹ tôi suy yếu, ba tôi thì rằng : « lớn tuổi rồi mà làm việc nhiều nó vậy, liệu chừng riêng mẹ tôi, mẹ không nói gì cả. Con Bé nó ngủ với mẹ tôi, lâu lâu nó lại thì thầm báo cho chúng tôi biết là đêm rồi nó sờ vào mắt mẹ, thấy ướt đầm. « Em biết mẹ khóc — nó vénh mặt lên nói — em thương mẹ. Bữa nay em không làm nũng nữa đâu ».

Trời ơi ! em bé của tôi ăn nói như bà cụ, còn chúng tôi, chúng tôi lại thua nó hay sao ? Tôi ngó người ra, mắt vui đi một chút, rồi đâu lại hoàn đấy, không thay đổi ! Đâu phải tôi không thương mẹ, nhưng mà...

— Hay là đề lát nữa con đi học về, con chờ Vũ đi làm kiểm tra ? bữa nay con được về sớm nửa giờ, thừa thím — ah Hùng lên tiếng.

— Ba la em. Ba dặn em phải đi một mình, tập cho quen... Em đi một mình được.

Mẹ tôi mở to mắt nhìn tôi trong lúc tôi nói tiếp, không cần suy nghĩ :

— Mẹ đừng lo, con sẽ đi bộ đến quận, gần mà.

— Con đi bộ ?

Mẹ tôi ngớ ngàng hỏi lại như thề không nghe rõ lời tôi.

— Dạ, con đi bộ, không sao đâu mẹ. Đây tới quận có một đường thẳng mà cũng gần, mẹ cứ yên tâm !

Thái độ tôi làm cho, không chỉ mình mẹ tôi mà cả nhà đều sùng sốt. Phải ! không ai hiểu nổi tôi. Tôi muốn chuộc lại những lỗi lầm trong những ngày qua do chị em tôi gây ra, mang về cho mẹ.

Lát nữa đây, trên con đường thẳng tắp từ nhà đến quận, tôi sẽ thực sự đi, đúng nghĩa của tiếng đi : tôi đi bằng hai chân, chứ không nhờ xe cộ, máy móc gì cả.

Phải chăng đây là biểu hiệu của sự sắp trưởng thành ? tôi đi vào thế giới người lớn bằng chính chân mình, những bước chậm rãi mà vững vàng, tin tưởng, không hấp tấp, nhất là không làm khổ người thân yêu nhất của tôi !

Lần thứ nhất, tôi bước chân ra khỏi ngõ mà mẹ tôi theo ra với một nụ cười. Nụ cười đó như in trong lòng tôi suốt quãng đường từ nhà đến quận. Tôi không cất tiếng, nhưng trong lòng tôi như vang lên một điệp khúc vui tươi.

Khi tôi trở về nhà, tôi gặp ông phát thư ở ngõ, ông đưa tôi lá thư. Nhìn tuồng chữ tôi biết là của di Đ. và cũng biết là mẹ tôi đang đợi thư di. Tôi rỏ to :

— Mẹ ơi ! có thư di Đ. đây !

Mẹ vui vẻ đón phong thư trên tay tôi, xé đọc liền. Tôi đi thẳng vào phòng thay quần áo. Khi trở ra, tôi thấy nét mặt mẹ tôi kém vui đi :

— Có gì vậy mẹ ?

Mẹ tôi không trả lời tôi, mà nói với giọng buồn rầu :

— Con cái làm khổ cha mẹ không ngừng....

Tôi hơi phật ý : mẹ không chịu hiểu gì hết. Vì ai mà tôi hy sinh (!) đi bộ sáng nay ? Chẳng lẽ đợi tôi nói trắng, nói toạc ra mẹ mới hiểu ư ? Vậy mà mẹ tôi vẫn tự cho là mình tế nhị..

Mẹ đưa lá thư di cho tôi, trầm giọng :

— Con đọc đi cho biết !

Không đợi mẹ tôi giục lần thứ hai, tôi đón đọc ngay.

Thư di như sau :

« Qui Nhơn, ngày....tháng...năm....

L. thân mến,

Định viết thư ngay cho L. nhưng bận quá, phần thì chuyện thằng L. Hôm mình về, nó đã bợn bết rồi, mình hết sức yên tâm. Đi học thì ba nó chờ hay là đi bộ, không dám cho đi đâu ngoài đi học. Bữa nào cũng phải mang theo giấy than đề nhờ bạn chép bài nhân thẻ trong lúc chép bài học, chép luôn bằng cách nhấn mạnh bút hơn thường lệ ; phải làm như vậy chứ L. nghĩ xem, ai thì giờ đâu mà chép lại giùm lẫn nữa ?

Vừa rồi, thằng K. — con cô nó — đến thăm ngày chúa nhật. Hai đứa xin mình cho K. chờ nó đi lên có nó chơi. Tức hết sức : mình đã không cho đi chơi, mà hai đứa cứ kỳ kèo hoài, phần thằng

L. thì nhăn nhó nói « mẹ cứ giam tù con hoài ». Sau cùng mình xiêu lòng, cho đi. Dặn phải đi cẩn thận, vậy mà L. biết không? Thành K. nó làm sao hai đứa té lăn lộn. Khi xe đưa nó về nhà, mình thấy mặt mũi sây sát chảy máu mình muốn xỉu đi. May mà chỉ trầy trụa sơ sơ, còn cánh tay gãy lại... Thiệt mình khóc hết nước mắt, vậy mà ba nó về còn la lối ầm lên, nói lỗi tại mình. Chuyển này thật hết hy vọng đến kỳ thi tay lành kịp. Ông nổi giận đem cái xe Yamaha bán rồi. L. ơi! mình khổ quá đi. Sao mà lúc nào cũng khổ, lúc con nhỏ thì lo ốm đau, sò mũi, bệnh nọ, chứng kia. Giờ lớn lên lại lo chuyện học hành, hư nên, lại thêm xe cộ.... Mình không muốn làm L. buồn nhưng thật không biết nói với ai cho bớt khổ. Cô nó cũng rầu lắm, nhưng chuyện đã lỡ rồi, mà có phải lỗi cô đâu?

Tay chị L. đỡ nhiều không? L, nên bảo chị ấy đừng đi đâu, chịu khó chờ thật lành đã. Đụng lại lần nữa như thằng con mình thì cực lắm. Mình rầu rĩ quá chừng, hết thiết làm gì. Vô thấy con L. mà thương, sao chúng ngoan quá. Con mình bướng chịu không nổi ..»

(Tôi ngừng đọc, cố nín cười: bà mẹ này cho là bà mẹ kia sướng hơn mình, con ngoan hơn con mình)

«Mình hứa với nó là hè này, thi đậu, mình cho vô nhà dì L. chơi. Cũng có ý muốn nó thấy các con L. ngoan mà bắt chước. Một chuyến đi, hai mục đích! Bây giờ vậy là tiêu tan dự định rồi.

Thôi nghe? cho mình ngừng ở đây. Gửi lời thăm các cháu và L. mạnh.

(Ký tên)

Trưa hôm đó, gần đến bữa ăn, mẹ tôi xuống garage coi chị Bếp lau xe cho ba tôi. Ba cái xe gắn máy nằm ngay hàng cạnh cái xe hơi của ba tôi: cái đỏ chóc, cái đen huyền, cái xanh biếc, nhưng không cái nào còn đủ ma lực hấp dẫn. Tôi lãnh đạm với chúng như lãnh đạm với ba khúc gỗ. Thành lỉnh, chị Thu lại gần cái Suzuki của chị, phóc lên ngồi, hai cánh tay duỗi thẳng một cách khoe khoang nếu hai cánh tay đó mà nói được tất chúng nói thế này:

— Trông đây! mọi người trông đây! chúng tôi mạnh mẽ ghê chưa? Tay này mà lái xe thì vững vàng khỏi chê!

Song mẹ tôi như không hề lưu tâm đến chúng, mẹ đang tìm gì trong xe ba tôi

Chị Thu phải gọi chuyện đề mẹ tôi chú ý bằng cách hỏi chừng nào ba về.

— Chắc chiều nay. Phải lo lau xe sạch sẽ, chớ không ba la lên, khờ lắm.

Chị Thu muốn nhắc mẹ tôi là tay chị lành rồi:

— Mẹ ơi! coi tay con này!

— Biết rồi! nếu nó chưa lành thì giờ này tao đâu có đứng đây?

Chị Thu ngạc nhiên về thái độ cứng rắn của mẹ tôi, chị ngập ngừng:

— Mẹ! chừng nào...

— Chừng nào cái gì?

— Chừng nào mẹ cho con...

Mẹ tôi bật lên như cái lò so, quắc mắt, quát to đầy giận dữ.

— Đi lên! đề tao yên!

Chị Thu kinh ngạc vì cơn giận dữ bất ngờ của mẹ tôi, chị không hiểu gì cả. Chị xuống xe trong lúc tôi lại gần chị, lừ mắt, ngăm bảo:

— Đi lên, em có chuyện kể chị nghe. Đừng làm mẹ tức thêm.

Chị riu riu theo chân tôi, lâu bầu nhỏ nhỏ:

— Khi không mà mẹ nổi giận lên. Tao có làm gì đâu? Hay là ở nhà có chuyện gì, Vũ?

Tôi không nói gì, lẳng lặng kéo chị đến cái rổ đựng thư từ, nhón cái thư di Đ đưa chị:

— Đọc đi, rồi khác biết!

— Thư di Đ. gửi cho mẹ chớ phải gửi tao đâu?

— Thì chị cứ đọc đi mà!

Chị Thu hậm hực cầm lá thư lên, đọc.

Năm phút sau, chị vứt lá thư vào chỗ cũ, nói như rên:

— Thằng L. báo hại quá, kiểu này chắc còn lâu mẹ mới cho đi xe.

— Ăn thua gì ở mẹ? quyền ba chớ...

— Mày ngu lắm. Mẹ mà giận thì ba sẽ nghe theo. Thiệt tức mình, năm chớ qua rồi sao cứ còn xui hoài, lạ quá!

Saigon 10-3-71

MINH QUÂN

SỐ TỚI KHỞI ĐĂNG:

NHỮNG BƯỚC CHÂN CHIM SẺ

Truyện dài phiêu lưu, tình cảm gia đình của LÊ HẰNG

HOÀNG BÀNG CẤP

Cách đây hàng ngàn năm, loài người cũng đã biết vẽ trên các vách hang động, họ đã vẽ hình những con thú đang chạy, ngó láo liên chung quanh và ngã sụp xuống vì những ngọn giáo xuyên qua mình. Lúc đó, loài người đã tìm cách dùng những hình vẽ để kể lại một câu chuyện. Dần dần, các hình vẽ được bỏ tước bởi những ký hiệu và do đó phát sinh ra chữ viết.

Loài người đã phát minh ra những bản chữ cái và tìm những phương tiện để viết, trước tiên dùng đá, kế đó dùng vỏ cây giấy và cuối cùng dùng giấy. Loài người đã bỏ bút lông ngỗng để dùng bút máy. Rồi, loài người phát minh ra thuật ấn loát và mới đây, phát minh ra các máy điện tử in thật nhanh chóng và thật chính xác.

Loạt bài dưới đây — viết theo tác phẩm *“The story of writing, from cave art to computer”* của William và Rhoda Cahn — sẽ trình bày lịch sử chữ viết với nhiều tài liệu hết sức chính xác và đầy đủ.

NHỮNG BỨC VẼ TRONG HANG ALTAMIRA

Một ngày vào năm 1879, một nhà địa chủ người Tây Ban Nha vào thám hiểm một hang trong những hang nằm trong lãnh thổ của ông ta. Gốc con gái của nhà địa chủ này tên Maria cũng đi theo cha vào hang đó.

Nhà thám hiểm — khảo cổ học đó tiến sâu vào bóng tối, để cây đèn dầu xuống đất và bắt đầu đào. Thình thoảng ông ta nhặt một hòn đá bỏ vào bì. Một đôi khi, ông ta còn quan sát kỹ lưỡng một mảnh đá hay một mảnh xương qua luồng ánh sáng của ngọn đèn dầu. Chán nản trước

công việc khô khan của cha, Maria bèn đi dạo cho đỡ buồn. Tuy nhiên, cô ta vẫn không đi ra khỏi vùng có ánh sáng của ngọn đèn dầu mà cha cô ta mang theo. Nhờ thế, Maria khám phá ra một con đường hẹp dọc theo một vách hầm. Maria bèn đến đó ngồi nhìn chung quanh. Thình lình Maria thấy rõ ràng trên vách nhám những hình vẽ các con thú dường như đang lay động trong ánh sáng rung rinh của ngọn đèn dầu. Maria la lên :

— Những con bò mộng ! Ba ơi !
Những con bò mộng !

Người cha đề dụng cụ xuống đất và tiến lại gần con gái.

— Ba xem kia ! Maria nói liếng thoảng, ba xem các màu sắc thật lạ lùng làm sao !

Người cha đưa thật cao ngọn đèn để ông ta có thể nhìn rõ ràng chung quanh. Quả nhiên, đúng như lời của Maria, ông ta thấy trong lúc tranh tối tranh sáng trên các vách đá của hang vô số hình các con thú giống những con heo rừng không lồ và những con dã ngưu — một loại thú đã bị tiêu diệt ở Tây Ban Nha hàng trăm năm nay. Don Marcelino de Santuola và cô con gái Maria của ông ta là những người đầu tiên khám phá ra những tranh vẽ của loài người từ thời đại đồ đá. Nhờ sự khám phá các tranh vẽ thời tiền sử này, những hang Altamira ở phía bắc Tây Ban Nha được nổi tiếng vang lừng. Nhưng ý nghĩa đích thực của khám phá này là gì ?

Những tranh vẽ ở các hang Altamira là tác phẩm của những người sống cách đây hàng ngàn năm : không ai biết tại sao những người thời đó lại vẽ những tranh, những hình như vậy. Phải chăng những tranh vẽ này có một quyền lực mầu nhiệm đối với những người thời đó ? Những tranh vẽ này là phương tiện truyền đạt của người xưa ? Hay, những điều này có vẻ đáng ngờ nhất những hình vẽ đó biểu diễn một hình thức của nghệ thuật tạo hình.

Những hình vẽ trên là bước đầu của sự phát minh chữ viết bằng hình vẽ. Bởi vì, dần dần loài người khám phá ra là các hình vẽ đã sát nhau có thể kể lại một câu chuyện. Loài người thời tiền sử, những người, sống cách đây 20.000 hay 30.000 năm, không có chữ viết để truyền đạt từ đời cha đến đời con ; lúc đó phương tiện, truyền đạt độc nhất chỉ là trí nhớ mà thôi.

Về sau vì phải cần ghi nhận các sự kiện vì phải ghi lại các biến cố quan trọng của đời sống các dân tộc, vì phải ghi các thông điệp, vì phải giữ vết tích các cuộc giao dịch..., lúc bấy giờ, một loại người mới xuất hiện trên địa cầu.

NHỮNG HÌNH ẢNH KỂ LẠI MỘT CÂU CHUYỆN

Cách đây hơn 50 năm, một nhà khảo cổ khám phá ở Ai Cập một ngôi mộ cổ. Ngôi mộ vẫn còn y nguyên trong khí hậu khô ráo của Ai Cập. Nhà khảo cổ này đào xới ngôi mộ và tìm thấy nhiều loại đồ gốm mang nhiều ký hiệu kỳ lạ. Ông này đã nghiên cứu các hình này trong nhiều năm dài với hy vọng nhận diện được những người chế tạo ra chúng — những người hiện giờ đã biến mất trong bóng đêm thăm thẳm của thời gian.

Dần dần, từng bước một, nhờ hình dáng các bình cổ và những điều ghi trên đó, nhà khảo cổ đã kéo lùi thời gian đến tận thời tiền sử. Nhà khảo cổ này chính là nhà khảo cổ về Ai Cập (égyptologue) nổi tiếng, Sir Flinders Petrie đã khám phá ra nền văn hóa thời tiền sử của các nhà nông và các mục đồng sống ở Ai Cập trước khi loài người biết viết.

Trước nhà khảo cổ Petrie, những hình vẽ ở các hang Altamira là những hình vẽ độc nhất thời tiền sử mà chúng ta được biết. Vài đường rạch song song và vài vết tích các tranh vẽ một đôi khi được khám phá trên những hòn đá cuội trong các dòng sông ở Pháp, Ý, Ai

Nhi Lan v.v... Những ký hiệu này có cách đây khoảng 20 000 năm trước Tây Lịch : vài nhà học giả nghĩ rằng các ký hiệu đó được dùng để nhận diện sở hữu chủ các đồ vật, giống như hiện nay chúng ta ghi tên chúng ta trên một cuốn sách, nhưng thực ra, hiện nay chưa ai biết rõ ý nghĩa đích thực các ký hiệu đó.

Không phải lúc nào các nhà khảo cổ cũng khám phá ra được ý nghĩa sâu xa của các đồ vật thời tiền sử.

Tuy nhiên, các nhà bác học đã thành công trong việc xác định tuổi của vài chất trước kia thuộc các chất sống. Hiện nay, các nhà hóa học và các nhà tuyển kim có thể cung cấp cho các nhà khảo cổ những tài liệu cần thiết về các hài cốt và các kim loại. Nhà thực vật học quan sát và so sánh dấu vết các hạt, các củ và các lá tìm thấy trên các lớp đá. Các đồ vật chôn với xác người chết cũng cung cấp các tài liệu quý báu liên quan đến đời sống thời tiền sử.

(còn tiếp)

Một món quà cho Tình Thương

HÌNH BÓNG CŨ

của Tụy Hiền

Những nét yêu thương không xóa nhòa trong tâm khảm của người con mắt mẹ.

HUY HÀ xuất bản

Thu trầm mơ

ngàn điệu thu ca thơm hương mùa
cho tim chịu chất ý vu vơ
lối chiêm bao trong đêm bỏ ngõ
chân mây rất nhẹ tuổi xa mờ

mắt ngây đoan tròn giọt mộng hiền
thoáng nghe giấc ngủ đến bình yên
tơ xưa thêu thùa lên thơ ấu
em thêm lần nuôi tiếc thân quen

sỏi đá im lìm buổi mười lăm
hồn nhiên qua bước thật âm thầm
buồn len theo nắng vào lớp học
uơm tóc em dài sợi băng khuâng

phấn thông rơi nhiều những mẩn
thương
ngây ngô rộn cánh bướm sin trường
dấu tích ời ngậm ngùi thu cũ
tiếng hát quyện mềm hương khói
sương

rồi cánh vành khuyên ru xôn xao
thần tiên vương đỉnh núi ngọt ngào
em dỗ êm đềm vào giấc ngủ
tiễn đưa lần vượt mắt gửi trao

ngày đã mơ hồ bóng ngóng trông
chờ mong gọi ý tưởng ngại ngừng
em gọi tên buổi chiều tàn tạ
nụ cười buồn môi thoáng nhớ nhưng

hồn nhiên vừa lay lắt chút băng
khuâng
lớp học ngoan hiền như tháng năm
em viết lời buồn vào trong vở
với nỗi mơ thắm như dấu chân

triền nắng thu trầm sao ngác ngờ
thiên hương nhẹ nhẹ thoảng xa xưa
đơn sơ màu tuổi hồng một thuở
còn lại muộn phiền này đang đưa

vườn ngọc xanh ngắt phiến lá cây
hoa mộng hiền mơ nở đầy tay
niềm vui còn long lanh trên mắt
hay đã điệp trùng theo đám mây?

cỏ non thanh thảo ngọn ước mơ
em như gặp gỡ với tình cờ
nỗi buồn nào hong khô xác lá
cho thu lay lắt áo lụa vàng mơ.

PHẠM THỊ DIỄM PHÚC
(Bút nhóm Hoa Nắng)

tuổi hoa? THẮC MẮC?

HOÀNG ĐĂNG CẤP phụ trách

— Em **THU OANH** (Gia Định) : Em tha hồ muốn gửi về tòa soạn bao nhiêu truyện cũng được, dưới bút hiệu nào cũng được, nếu tòa soạn đọc thấy được sẽ đăng ngay.

— Em **TRƯƠNG THỊ MINH HIẾU** (Hòn Phù Sa) : Em viết thư vui quá. Gia Đình Tuổi Hoa không có thể lệ gia nhập và qui ước như đoàn thể Hướng Đạo của em. Tất cả độc giả TH đều thuộc về GĐTH cả ! Nếu có thể lệ gia nhập thì thể lệ duy nhất phải là độc giả Tuổi Hoa ! Chắc bây giờ em đã biết tôi là nam nhi chi chi hay là kẹp tóc rồi chứ gì !

— Em **DIỆP BẢO CHỨC** (Quảng Ngãi) : Cảm ơn em thật nhiều !

— Em **NGUYỄN THỊ THU THỦY** (Cần Thơ) : Nobel là tên nhà hóa học danh tiếng của nước Thụy Điển trong hậu bán thế kỷ XIX (1833—1896). Ông Nobel là nhà bác học đã chế ra cốt mìn. Ông sinh năm 1833, mất năm 1896. Sau khi chế tạo ra cốt mìn ông bị nhiều người cho là "hung thần phá hoại".

Có lẽ vì hối hận bởi phát minh của mình, trước khi tạ thế, ông làm chúc thư để lại hầu hết của cải mình vào khoảng 40 triệu, tiền lời của số vốn này sẽ dùng để thưởng những ai có công với nhân loại và chia ra làm 5 giải thưởng :

— Giải thưởng vật lý cho nhà bác học nào có 1 phát minh quan trọng nhất.

— Giải thưởng hóa học với điều kiện như trên.

— Giải thưởng sinh lý học và y học...

— Giải thưởng văn chương cho người nào đã nêu lên một lý tưởng cao đẹp cho nhân loại trong tác phẩm mình.

— Giải thưởng Hòa Bình cho ai có công đóng góp nhiều nhất cho hòa bình thế giới.

Anh vừa viết xong hai cuốn truyện thiếu nhi tựa là Suối thương yêu và Thần mã sẽ được xuất bản nay mai. Hay hoặc dở anh đâu có biết được, phải chờ độc giả phán xét chứ! Hiện anh đang viết Vũ Khúc Tuyết Vời. Như thế chắc em không còn trách anh không thềm viết nữa! Anh vẫn viết hăng như thường, anh chỉ sợ viết dở... độc giả chê trách mà thôi! Anh chưa phải là nhà văn em à! Anh chỉ đang tập viết mà thôi! Thân.

— Em NGUYỄN THỊ HỒNG (Sài Gòn): Mười hai bến nước là một thành ngữ chỉ mười hai hạng người sang hèn khác nhau trong xã hội mà mỗi người con gái bắt buộc dù muốn dù không phải nhận một người làm chồng. Đó là :

1) Sĩ : học trò, 2) Nông : Người làm ruộng, 3) Công : người thợ, 4) Thương : người buôn bán, 5) Ngư : người đánh cá, 6) Tiều : người đốn củi, 7) Canh : người trồng lúa, 8) Mục : người nuôi súc vật, 9) Công : quan có tước công, 10) Hầu : quan có tước hầu, 11) Bá : quan có tước bá, 12) Tử : quan có tước tử.

Ca dao có câu liên quan đến thân phận người con gái mười hai bến nước như sau :

Lênh đênh một chiếc thuyền tình,

Mười hai bến nước, gởi mình vào đâu

Anh viết Tuổi Hoa Lai Rai (bây giờ là Theo hướng mặt trời) cực hơn viết các loại khác nhiều chẳng hạn như bài Mặc cảm nhược tiểu em đọc trong kỳ rồi, anh đã phải suy nghĩ trong hai tuần lễ cho thật chín rồi mới viết. Thời gian để viết xong một bài dài bằng Mặc cảm nhược tiểu trung bình là năm giờ đồng hồ.

— Em VÕ HOÀNG MINH (Bạch Đằng Gia Định): Dù học chương trình Pháp, em muốn thi thêm Tú tài Việt cũng không khó lắm đâu. Vấn đề danh từ chuyên môn (như Toán, Lý Hóa) em đừng lo gì cả chỉ chịu khó học một thời gian là quen ngay. Điều cần là anh khuyên em nên tìm một trường nào có lớp luyện thi Tú tài hỏi thề lệ và xin nhập học ngay. (Khi em hỏi thề lệ em nhớ trình bày rõ ràng trường hợp của em để xem năm tới trường đó có gởi em đi thi được không?) Theo như thường lệ Tú tài sẽ thi vào khoảng tháng 7, tháng tám năm tới. Chúc em thành công.

— Cháu TRẦN LINH NGÀ : Chú đã đọc thư cháu... Đề có dịp chú sẽ đề cập những vấn đề đó... Chắc cháu nhận thấy, hiện tại chú đang đi vào các vấn đề hơi rộng lớn....

— Em LÊ VĂN TRÍ : Hòa bình đến, sự thực sẽ hiện ra em à ! Hiện nay, ở đâu chẳng có những con người phản động như thế đó...

— Cháu TRẦN ANH MINH (Phước Tuy) : Bút hiệu của cháu chưa có ai "xi" đâu ! Nhưng sao cháu chọn bút hiệu buồn quá vậy ? Số mã là những dấu hiệu riêng dùng để làm tính (tức là những con số cháu thấy hằng ngày). Mật mã là những chữ số kín, bí mật dùng để truyền điện tín riêng. Chừng nào trên đất nước Việt Nam mình chỉ còn có người Việt Nam với nhau thì chừng đó nước mình sẽ có thanh bình. Chú cũng như cháu vậy, muốn đất nước mình được hòa bình để "khỏi thấy những người ăn mày ngoài phố", để được đi từ Bắc chí Nam, xem hồ Hoàn Kiếm, chùa một Cột... Theo như các báo chú được đọc, nước mình có mở đầu lửa. Phải ! Thấy cháu nói đúng ! Các bản nhạc tình hiện giờ làm người ta yếu mềm và ủy mị. Theo chú, tuổi học trò ngày nay nên tẩy chay các bản nhạc đó, không nên hát, nhất là không nên hát trong các dịp liên hoan tết và hè.

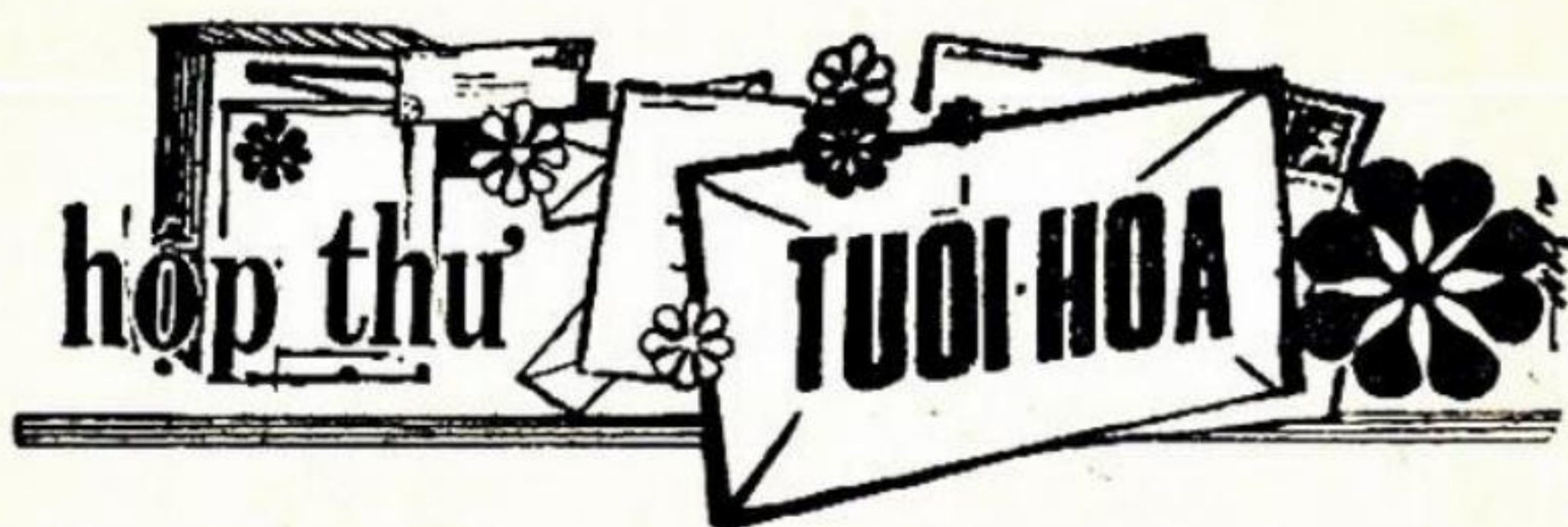
Cháu là gái ! Đúng không ?

— Em NGUYỄN HÀ THUY LOAN (Bình Dương) : Anh cũng không rõ tại sao phải dùng tiếng thị để nối liền họ và tên một người đàn bà và tiếng văn để nối liền họ và tên một người đàn ông. Theo anh có lẽ đó là do thói quen từ ngàn xưa để lại (hay do những nguyên nhân sâu xa nào mà mình chưa biết được?). Em muốn cách mạng bỏ hai tiếng đó để thay vào những tiếng mình thích được lắm chứ ! Chắc em cũng thấy hiện tại cũng có rất nhiều tên họ đâu có tiếng thị hay văn ở giữa. Thân

— Cháu PHẠM THU DUNG (Saigon) : Tất cả các thắc mắc về các phân khoa đại học của cháu đều được giải đáp rõ ràng trong các cuốn sách chỉ nam sinh viên. Cháu tìm một cuốn xem rõ ngay. Ở trên trang báo nhỏ hẹp này, chú không thể nào giải thích rõ ràng cho cháu hiểu được. Thân.

— Cháu LÊ THỊ YẾN (Gia Định) : Tự được phong chức như vậy, chú thích quá, làm cái mũi của chú to như quả trứng gà vậy đó ! Thích nhưng không dám nhận đâu ! Chú đã nhắc ghi tên cháu vào GĐTH rồi đó !

HOÀNG ĐĂNG CẤP

Các bạn và các em thân mến,

Ngày 25-12 tới đây thế giới nói chung và người theo đạo Chúa nói riêng sẽ mừng lễ sinh nhật của Đức Chúa Giêsu. Trong tinh thần thông cảm giữa các bạn và các em khác tôn giáo, chúng tôi dành số Tuổi Hoa ra ngày 15-12 nói về ngày lễ Giáng Sinh. Mong các bạn và các em gửi sáng tác về Mừng Giáng Sinh trước 10-11 để chúng tôi có thì giờ chọn lựa bài vở.

CHÂN HIỆP

— BÙI VI HÙNG (BMT) : Chắc em là dân hài của đúng không ? Anh giỏi không nào. Đã nhận em vào GĐTH rồi đó, bằng lòng chưa ?

— MÁY SẤU : Đọc thư em tả oán, anh cũng đau lòng lắm. Đành vậy. Đã nhận được đủ thư của em.

— PHẠM THẾ NGHIỆM : Khi nào buồn cứ viết cho TH là vui lại liền, thử đi. Thơ sẽ chuyển cho chị LH.

— LY CHA PHƯƠNG : Cô bé dễ thương như tâm sự của bé. Anh biết chuyện em kể và chia buồn với em. Bài đang đọc. Mến.

— ĐỖ THANH NHÂN : Con trai mà thô lỗ à ? Anh không tin đâu. Tin là đức tính quý đó em cứ gửi rút đi chứ.

Trung tuần tháng 9, anh đã nhận được thư các em :

Kim Vi (Mây đá đen) Tường Vi (ĐN) Tạ văn Sĩ (Kontum) Thu Hồng (Kiên Giang) Tuyết Nga (Sàdec) Phạm Quang (Sg) Vũ kym, Giung (ĐN) Vĩnh Tâm (QN) Lý thị Thúy Hằng (Sg) Cầm Hồng (Sg) Huỳnh văn Thân (Tuy Hòa) Trần quang Hải (Cam Ranh) La ngọc Trâm, Huỳnh văn Hiệp, Sương Mai (Đà Nẵng) Nhân bất Danh Như Hoa (DK) Minh Kym, Phương Uyên, Nguyễn thụy Thực Dy, Trầm Mặc, Lê thị Phổ, Ngọc Huệ, Một em không ký tên gần trường học ở Đà Nẵng, Thụy Viên, Hồ cầm Tú, Tú Mai, Hoàng thị Lan, NTL (Kiên Giang) Trần kim Diệp.

Nhấn chung các em gửi bài cho TH nhớ viết một mặt giấy, ngoài tên thật và địa chỉ ở bì thư các em nhớ ghi tên địa chỉ ở đầu mỗi bài để tiện gửi báo biểu. Bài không đăng không trả lại bản thảo.

CHÂN HIỆP

— TÔ THỊ THỦY (QN) : Bị kiểm ước ám ảnh nên chị hà tiện giấy cho nhà in đó em. Em của chị nhõng nhẽo ghê hi. Ghét chị lạ.

— LYNH THANH THẢO : Đã nhận đủ bài em đấy chứ. Mong em ghé tòa soạn chơi. Mến.

— ĐỨC LẬP : Cứ đến mà nhõng nhẽo, chị khỏi có ngán đi cưng ơi.

— TRÚC THANH (ĐN) : Thêm những bài cát vàng và màu xanh đại dương của em quá đi. Nhớ giữ lời hứa nhé. Thư sẽ đọc. Em bà con với Hạ Ngọc Tề phải không ?

— NGUYỄN TAO ĐÀN : Em bí mật quá hi. Nói là học trò cũ mà không chịu nói tên thật, chẳng bao giờ quên cái lạnh êm mơ của Đà Lạt dân em. Kỷ niệm bao giờ cho đẹp. Thư khá.

— VƯƠNG NGỌC ANH : Đã nhận đủ bài em. Chờ chị đọc đã nghe Mến nhiều lắm.

— NHẬT ANH : (BMT) : Chị sẽ nhấn LH dùm em. Mến.

— BIÊN MẶN : Bút hiệu em mặn nồng muối biển chắc văn em đậm thắm và sâu sắc lắm Biên nhĩ.

LÊ KHANH (Gia định) : Tại thư nhiều quá đi mà mỗi kỳ chị được có một trang bé xiu ă. Xin lỗi em vậy. Mến

THU TRÚC : Ít khi chị trả lời về bài sẽ đăng hay không em ạ hãy để sự vui mừng đến với em thật bất ngờ khi mở tờ báo ra thấy có bài mình, em nhé.

ĐOAN TRANG (SG) : Mong em ghé thăm chị. Mến.

THANH BÌNH (Qui Nhơn) : Chúc chị nhiều lời dễ thương quá hi ? Cảm ơn cô bé nghe.

QUỐC NI (Pleiku) : Chị nhớ đã trả lời em rồi mờ, chắc em đọc báo không đều rồi. Chờ bài em đấy nhé. Mến.

— HIỀN LƯƠNG (Hội An) : Bài chị đang đọc. Mến.

— ĐÔNG MIÊN (Long Khánh) : Miên viết thư dễ thương chi lạ, lại bắt chị làm thầy bói nữa thì khờ thân chị quá, chị nhắm mắt « tiên tri » hi. Miên không là gái thì trai đúng chưa nào ?

HOA TÂM GỖI : Chị không có hình nào ngó cho được cả mặt răng mà cho bé a tề. Chịu tội với bé vậy. Thương yêu.

— **NGUYỄN QUỲNH** : Cảm ơn lời khen tặng của em. Bài chị đang đọc. Đời thay ở đời là chuyện thường mà em, xin chia vui với cô tú của chị. Mến.

— **HOÀNG THỊ LAN** : Đã nhận thơ Chờ chị đọc nhé. Mến.

— **NGUYỄN MINH HÒA** : toà soạn không có lệ gửi trả lại bản thảo. Mong em đến chơi.

— **DŨNG TRẦN LONG** : Cảm động vô cùng lúc đọc thư em. Những cảm tình em dành cho TH trọn vẹn và dễ thương quá.

— **VĨ VŨ (Ninh Hòa)** : Đã nhận bài. Anh ViVi nhắn em rằng dù rất mến em nhưng em ở xa quá làm sao anh ấy dạy vẽ cho em được.

— **KIM DUNG** : Chị đã dán hình em vào chỗ đẹp nhất của album TH rồi. Bằng lòng chưa. Gửi cho chị sáng tác khác.

— **UYÊN THY** : Mỗi ngày chị nhận chừng 50 lá thư vui chữ. Buồn một điều ít ỏi quá em ạ.

— **DIỄM PHÚC (ĐL)** : Chị nhớ chưa nhận thư Phúc bao giờ. Trách oan chị rồi bé ơi. Hồi trước chị đi dạo trong rừng Couvent của em hoài. Biết niềm má hồng không hờ Phúc. Thơ khá. Sẽ đăng.

— **HOÀI NGUYỄN (Thủ dẫu Một)** : Em khóc khi đọc Đôi mắt thỏ đấy ạ. Xin lỗi em vậy bữa sau chị không viết chuyện buồn nữa làm em khóc chị muốn khóc theo luôn. Mến.

— **THÚY DAO (Đà Lạt)** : Truyện dài em chị đã nhận được. Chờ ban biên tập đọc đã nghe em. Mến.

— **ĐỖ THỊ TÂM (Đà Lạt)** : Chị cũng không biết là mình hiền hay dữ nữa em ạ. Em cứ gửi bài về cho chị. Mến nhiều.

— **HIỀN LAN (QN)** : Thơ chị đang đọc. Mến.

— **MỘT EM KÝ TÊN KHÔNG RÕ ở Biên Hòa** : Chị đã nhận 2 bài của em. Mùa hè từ lâu rồi mà em. Gửi mau kéo lại trễ tàu nữa nghe không.

— **SƠN TRÀ** : Đã đưa anh Hải đọc thư em. Anh cười chúm chím duyên như con gái í em ạ. Mến.

— **OANH HƯƠNG** : Không vào GDTH. vẫn có thể gửi bài em ạ. Vụ QĐ cho chị miễn nghe em. Nhận xét của em chị đã trình lên vị chủ nhiệm. Cảm ơn em.

LÊ HẰNG

TRINH CHÍ phụ trách

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các bé sẽ gặp :

- GIO LINH
- THÙY HẠNH
- DƯƠNG ĐỨC
- NGÔ MINH SANG
- QUÂN
- ĐÌNH
- GIÒNG SUỐI TÍM

MẸ

Thuyền chở rau xanh, mẹ tảo tần
mưa nắng
Tay chèo trái rợ g, gợn sóng lặn tẩn
Đi gánh dâu xanh ngại tắm trẻ
buổi

Mẹ ngược xuôi sợ quá giấc con thơ.
Vóc măng non đã quen màu sương
nắng

Thuyền chở chuyên lòng mẹ nhịp
tuổi đời

Bán rau xanh mẹ bán cả mồ hôi.
Từng giọt mặn thấm mềm môi con trẻ
Chữ i tờ từ miệng con bập bẹ

Mẹ sướng vui dù chỉ mới bước đầu
Ôm con vào lòng hát ca dao đất mẹ
Mẹ Việt Nam không nhưng không
gấm

Mẹ Việt Nam mang tấm nâu sòng
Nắng đục mưa trong dải dẫu hôm
sớm

Bóng mẹ hiền như dáng trúc Kim
Long.

Bao lần chuối tròn, mấy độ cam
vòng

Là mấy lượt mẹ, con xây mơ ước
Mộng sau này làm cô giáo ở thôn
Dạy nên người bao mái đầu son
trẻ

Đề nắng đục mưa trong vẫn dải
dẫu

Mẹ vẫn hiền như dáng trúc Kim
Long

GIO. LINH

HƯƠNG THƠ ẤU

● THUY HẠNH

TỪ một góc trời nào xa thẳm, xanh lơ màu của thiên đường ngà ngọc tuổi ấu thơ. Em hình dung thấy NT. Con bé như một nàng tiên nương theo cánh gió, bay dạt dờ trước mặt rồi phút chốc càng xa. Xa em mãi cũng như ra khỏi quãng đời thơ ấu của em. Của NT.

Em ngậm ngùi nuôi tiếc chuỗi ngày thần thánh ấy. Tháng ngày của tuổi nhỏ được ướp bằng hương thơm mật ngọt. Em và NT đắm chìm trong đó. Sung sướng hưởng trọn vẹn những gì đẹp nhất của tuổi rong chơi.

Thời gian vẫn lặng rót từng giọt đều qua ngày tháng. Em hững hờ dề dòng nước thời gian cuốn trôi tuổi nhỏ qua mau. Bây giờ ngày tháng đó đã bỏ xa em, em mới thấy tiếc và nhớ nhung thật nhiều.

Ngoảnh nhìn lại con đường đã qua, dề lại bao kỷ niệm trong khung trời ấu thơ yêu dấu ấy. Em nghe nhớ thương với với và xao xuyến khôn nguôi. Kỷ niệm thật mơ hồ, thật mong manh, nhưng vô tận. Và mỗi lần nghĩ đến NT là em nghe kỷ niệm như trái dài ra trước mặt.

... Ngày tháng đó êm đềm như

một áng mây thu xanh, ngọt ngào như bầu trời mùa hạ và dịu dàng như nắng ấm mùa xuân. Nhưng cũng có chút ít nét buốt của gió đông đã mang đến nhớ nhung trong em, chất ngất. Đó là lần con bé NT bỏ em ra đi...

Ngày đó, em còn nhớ. Con bé đến bảo với em rằng con bé phải đi xa. Em đã chẳng ngờ đến sự việc đó bao giờ. Thế nên em đã sửng sờ thật lâu trước cái tin bất ngờ đó. Điều mà em không hề nghĩ tới là sẽ có một ngày hai đứa phải xa nhau. Ngày đó đã tới, nhưng tới sớm quá làm cho em thấy ngỡ ngàng. Tưởng như đó không phải là sự thực. Nhưng sự thật vẫn đến với em và làm em đau lòng không ít.

Ngày mà chúng em xa nhau là lúc em đang còn ngồi ở ghế Đệ lục. Cái năm mà tình bạn giữa NT và em đang đến hồi thân thiết. Hơn nửa nhà chúng em lại ở gần nhau — chỉ cách một con đường — thế nên bông hoa tình bạn của NT và em mỗi ngày một nảy nở, tươi thắm như những cành hoa phượng nở rộ trên con đường nhà em mỗi độ hè về. Con đường xinh xinh đó đã in đầy vết chân em cùng bạn em. NT

thường bảo rằng « H ơi ! ta thương mi như thương con đường Phượng ». Con đường Phượng. NT đã đặt cho « con đường của chúng em » một cái tên, ngồ ngộ làm sao ấy ! Và em cũng yêu con đường Phượng như yêu NT. em muốn bảo với con bé như thế. Nhưng bây giờ bạn em đã xa em. Một con đường dài gấp trăm, nghìn lần con đường bé bỏng này đã ngăn cách chúng em. Em nhớ lắm NT. Em thương lắm NT và em để những giọt nước mắt rơi xuống trang giấy này... cũng vì NT, cho NT đó ! NT có biết không và có thương chưa « con H hiền lành » của NT. À, và còn cho nữa con đường Phượng thân yêu của chúng ta. Vì NT có biết không ? Từ lúc NT bỏ H, bỏ trường, bỏ tất cả để theo ba mẹ đi xa. Con đường của chúng ta... đáng thương lắm, NT ạ ! Không hiểu nó có biết nhớ thương ? hay là vì ảnh hưởng của súng đạn và thuốc khai quang mà phượng bị chết rất nhiều — có lẽ điều này đúng — NT ơi ! mình đã có lần suýt khóc khi thấy phượng đã chẳng nở một bông hoa nào trong vụ hè năm đó. NT biết không ? những cây phượng đều trơ lá xác xơ như vào mùa Đông vậy đó. Mình muốn hiểu rằng chúng nhớ thương NT đó, chúng nhớ thương người bạn chân thành đã bỏ chúng mà đi. Vì NT thấy không ! những cành trơ lá cho thấy chúng đã ốm đi vì...thương nhớ, thương nhớ thời quá khứ vàng son rực rỡ với những

bông hoa đỏ thắm, thương nhớ người bạn bỏ nó ra đi. NT coi đó, con đường Phượng rất đổi chung tình. Vì thế NT hãy thương yêu nó nhé, nhớ mãi Huế nhé. Và nhất là phải dành « cảm tình đặc biệt » cho con đường với những hàng cây sum suê lá, đã làm dù che cho chúng ta mỗi lúc tới trường. NT hãy hứa rằng NT không bao giờ quên những nơi đã để nhiều kỷ niệm của hai đứa. Và đừng bao giờ quên H cả, phải nhớ H nhất đấy ? nhiều nhất đấy nhé.

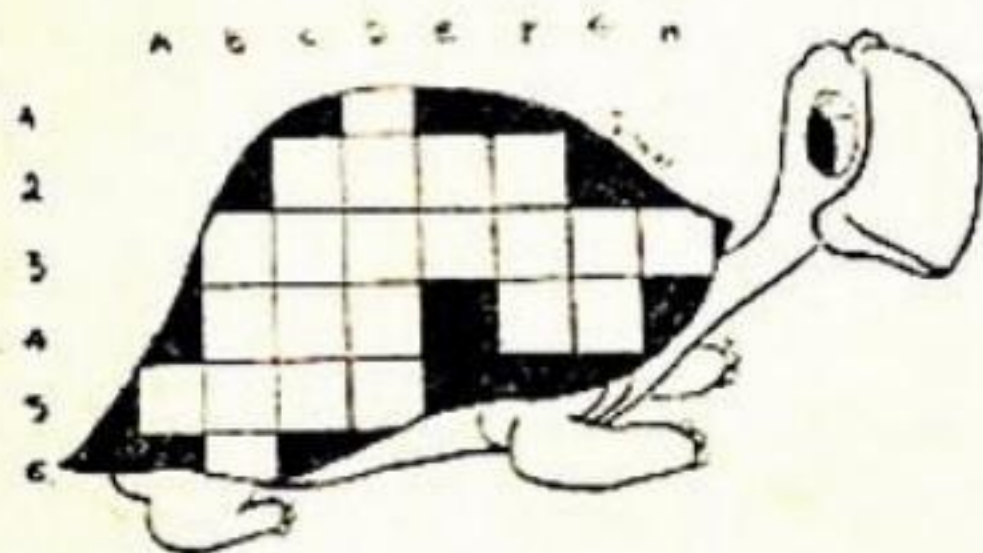
Bây giờ em đang ngồi nơi bàn học, có cửa sổ đối diện với con đường thân yêu. Buổi trưa. Mùa hè lên thật dày trong nắng. Bóng nắng vừa chớm gay gắt của những ngày đầu mùa...Thêm một mùa hè nữa lại về với học trò, với NT, với em. Và bầu trời xanh ngắt ngoài kia đang gây cho em một ít xao động trong hồn. Đã bốn mùa hè em xa vắng NT, đã mấy mùa hè em một mình đếm thương đếm nhớ. Em tự thấy trống vắng và cô đơn chi lạ. Một sự trống vắng không gì lấp được và nhưng nhớ thì ngút ngàn. Và còn buồn. Và muốn khóc khi nghe tiếng gió reo vui trên hàng Phượng, khi thấy nắng ngập ngừng trước công. Nắng lan dài như nỗi vui của nó, như điệu buồn của em.

Đôi khi em rất yêu bóng ngấn. Màu nắng vàng thân mến của mùa hè cơ hồ như vương mang kỷ niệm. Kỷ niệm thì đẹp thì buồn và luôn luôn đáng yêu.

(xem trang 57)

Ô CHỮ CON RÙA

• QUÂN

NGANG :

1. Xê.
2. Trái với hiền lành.
3. Tờ báo của chúng ta.
4. Bệnh nói leo — Chim mùa xuân.
5. Cái này con gái thường mang (nếu đổi U thành N).
6. Em.

DỌC :

- A. Mẫu tự thứ ba.
- B. Loài trái trăm mắt.
- C. Giống như nai.
- D. Tiếng Hán gọi là điên.
- E. Một loại vải dày dùng để làm mũ.
- F. Vật để ngồi.
- G. Học lại bài.
- H. Tiếng kêu mừng rỡ.

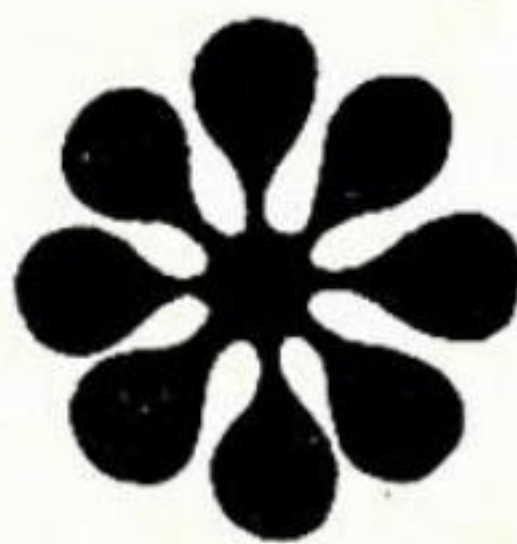
Ô CHỮ
kỳ trước

NGANG :

- A) HỒN — ÉN. B) TRUNG - THU.
- C) TRẮNG — HÈN. D) A - HA — THÔNG BÁO.
- E) MINH - HOÀNG — AN. F) N.H. G) 1H.

DỌC :

- 1) ẮM — I. 2) HÌNH. 3) ÁNH. 4) H. 5) H. 6) TỒ. 7) THA. 8) TRÒN.
- 9) RẮNG. 10) HÙNG. 11) ÔNG BÀ. 12) N.G — ẮN. 13) THỎ. 14) Ê - HỀ. 15) MUN.

KỶ 6

BÉ VIỆT BÉ NAM

• BÌNH

Nỗi lòng

+ GIÒNG SUỐI TÍM

BA con gà tung cánh phành phạch trong chuồng dứ dội và giành nhau ăn những mẩu bánh nhỏ trên tay em. Duy chỉ có con thứ tư cứ mãi nằm l ra mà chẳng buồn đứng dậy. Em tình nghịch hai tay đỡ thân hình nặng nề của nó lên. Eo ôi nặng làm sao ấy, góm ăn cho mập mà chẳng chịu dể gì cả. Đúng là Kê Ngọa Triều như bố nói. Bé buông con gà ra, dí tay vào đầu nó dọa :

— Liệu hồn em nhé, coi chừng bị nấu ca ri bây giờ.

Mặc cho em xỉ xói, nó vẫn giương cặp mắt lơ dờ và từ từ ngoẹo cổ tựa trên song sắt. A con này quá mập rồi điều khiến cái cồ không nổi nữa. Em chạy ù về nhà mách bố :
Bố ơi ra xem con gà nó cứ nằm mà cái cồ cũng... nằm nữa ấy bố.

Bố cười :

— Ôi con « kê ngọa triều » ấy mà, sao lại cái cồ nằm... ? !

Cả nhà chạy ra hàng ba xem. Mẹ xem qua con gà kêu lên :

— Ấy chết, thôi nó bệnh rồi bố nó ạ.

Bố cũng quan sát kỹ và cũng gật đầu :

— Thôi nó bệnh thật rồi. Má con Thanh đồ thuốc cho nó đi nào.

Bố vạch mỏ, mẹ đồ thuốc vào, con gà vẫn nằm yên chịu đựng. Mười phút sau vẫn chẳng thấy khá tí nào. Bố bàn với mẹ :

— Hay bây giờ đem con gà ấy ra đi, kéo nó mệt, ăn uống chả được gì cả.

Cả nhà người giả thuốc, trái giấy. Bố đặt con gà lên trên tấm thiếc nhìn nó bảo :

— Chà, xem mòi nặng rồi ấy nhé. Thế mà mấy hôm nay cứ ngờ nó mập quá chả đứng dậy nổi chứ.

Mẹ gắt :

— Á, khéo chọc nó. Nó gần chết tới nơi rồi đây này.

Em nhìn con gà ủ rũ và bất động trên tấm thiếc mà lòng hối hận vô cùng. Hai hôm nay nó không ăn uống mà mãi nằm khiến cả nhà chọc mãi và gọi « kê ngọa triều », tội không. Bé rót nước vào hộp nhỏ kê cạnh miệng gà nhưng nó chả thiết đến uống. Bà vú nhìn con gà bảo :

— Con này nó bị bại hai chân rồi cô à. Nó đứng dậy đâu có nổi. Thôi cũng cầu trời cho nó thoát khỏi.

Nghe qua em càng thêm rầu trong ruột. Gà chắc là giận em lắm, thôi là cũng nén giận mà sống với em nhé gà. Bỗng dưng nước mắt em chảy quanh, em khóc lúc nào không

hay. Bé Viên thấy em khóc bèn thò
thẻ với mẹ:

— Mẹ ơi, chị Kim khóc mẹ ơi.
Mẹ nhìn em ngạc nhiên:

— Ủa việc gì mà con phải khóc,
gà không chết đâu con ạ.

Cả nhà nhìn em cười nhạo. Em
xấu hổ quay đi. Chợt con gà cựa
quậy, cả nhà mừng thầm, chắc nó đã
tỉnh. Nhưng bỗng nó run lên, lông
rụng thật nhiều và nó giãy giụa. Bà
vú kêu khẽ:

— Thôi rồi, nó giãy chết cô ơi.

Em quính, nhìn con gà, nó giãy
dữ dội, cặp mắt lơ lơ và... nhắm
hắn. Lông văng rải rác xung quanh.

Mẹ nhìn bố hỏi:

— Bây giờ làm sao đây, nhà
mình không sát sanh...

Bà vú mở lời:

— Không sao đâu cô, để tôi đem
con gà cho con sáu bên cạnh là xong.

Bố mẹ bằng lòng, bà vú xách đôi
chân gà đi qua nhà bên cạnh. Em
nhìn theo nuôi tiếc ngàn ngơ.

Lát sau, bà vú về nói với mẹ:

— Con gà mập quá, chắc cũng kí
sáu kí bảy kí lạng. Trứng nhiều ghê,
còn lá gan của nó nát hết hà. Nó
bệnh dữ mà mình không biết đó chứ.

Mẹ chép miệng:

— Thôi cũng rút được kinh
nghiem...

Em buồn bã nhìn ba con gà còn
lại trong chuồng đang cầm cúi mò
thực phẩm. Chúng vẫn vô tư nào
biết đâu rằng vừa mất đi vĩnh viễn
một người bạn. Chúng có thấy lẻ
loại không? Chúng có buồn không?
Bất chợt hàng lệ nóng rơi dài trên
má em...

GIÒNG SƯỜI TÍM
Gla Long

HƯƠNG THƠ ẤU

(Tiếp theo trang 53)

Nhà ra bóng nắng, em mơ hồ
như thấy một buổi chiều. Buổi chiều
có nắng hanh vàng mơn man với
gió. Có gió đùa qua hàng cây. Và
lá cây thì thăm cùng hai cô bé.
Em và NT chụm đầu vào nhau nghe
từng lời ca hát của thiên nhiên,
của hồn nhiên tuổi thơ ngọt ngào
như trái thương yêu vừa chín. Bông
hoa tình bạn của chúng em đã nở.
Trái tình bạn kết bằng mật yêu
thương đang tỏa hương, sức nức.
Em và NT đắm chìm trong bể yêu
thương... Một buổi chiều đẹp, từng
buổi chiều ngây ngất hương tình
bạn, say mê hương thơ ấu. Rồi
từng ngày, từng chiều qua. Em và
NT rất mến. Và hình như yêu
chúng mất rồi...

Rồi cũng có một ngày tuổi nhỏ
bỏ ra đi. Đó chính là ngày con bé
NT bỏ đi xa. Bây giờ chưa hẳn
em đã là... người lớn, nhưng cũng
chẳng còn bé bỏng gì nữa. Thế thì
tuổi nhỏ đã bỏ em rồi chăng? Trong
một vài lần mơ mộng em tập làm
người lớn đấy! — em đã mơ về
tuổi ngọc rất nhiều. Dù không hay
còn trong tuổi hồn nhiên em cũng
xin thơ ngây đừng bao giờ mất.
Để cho hương mật ngọt thấm mãi
môi hồng. Và một lần nhìn về quá
khứ em bắt gặp NT cùng tuổi nhỏ
thân yêu đang cười với em. Tuổi
nhỏ sẽ bất diệt với kỷ niệm ngày
xưa, với NT thân mến mà một đôi
khi hiện về theo bóng nắng ngập
ngừng đã làm em muốn khóc. Và
nhớ. Và buồn một nỗi buồn xa
vắng...

THÙY HẠNH

Cánh nhạn đông Xanl

— VŨ HOÀNG ĐỨC (Ban mê thọt). Đúng như em nghĩ, phải vẽ một hình đổ và một hình đáp như em đã thấy in trên báo đó. Còn về việc mua báo, em có thể viết thư cho Ban Quản lý tiện hơn.

— SƠN CA (Cai Lậy). Hai người đó không còn viết cho T.H. nữa nên chú không thể giúp cháu làm quen được. Cháu thông cảm cho nhé!

— LÊ NGUYỄN NGHIÊM (Nha Trang). Khi nào vô Saigon, em cứ ghé tòa chiều thứ bảy sẽ gặp anh. Cách xưng hô không thành vấn đề em ạ, em xưng như thế được rồi.

— LUÂN PHIÊN (Gò Vấp). Sở dĩ đòi hỏi độc giả gửi bài phải ghi địa chỉ và tên thật là để tránh bớt trường hợp đạo văn em ạ. Tuy nhiên, đôi khi cũng không tránh khỏi. Nếu không ghi, tòa soạn sẽ "ngăn ngừa" không dám đăng, dù bài có hay đi nữa.

— VŨ THỊ BẢO HƯƠNG (Nha Trang). Những điều bé đoán đều... sai cả, nên chẳng thưởng ô mai cho bé đâu. Theo chỗ anh biết thì P.V. hiện đang ở Saigon, nhưng anh cũng không rõ địa chỉ bé ạ.

— ÁO TRẮNG LBT (Saigon). Đừng mang mặc cảm vô lý như thế nữa em nhé! Hồi trước, anh cũng học trường tư đó, có sao đâu.

— TRƯỜNG THUY (Saigon). Nếu em đến tòa soạn thì anh mới có thể giới thiệu được. Tòa soạn không nhận đóng báo thành tập em ạ. Em có thể đem tới các nhà đóng sách "nhờ" họ đóng hộ. Em có thể mua tem ngoại quốc ở các tiệm bán tem tại Saigon (thường thường các tiệm sách đều có bán) hoặc tìm một người quen ở ngoại quốc liên lạc thì tiện hơn. Cuốn DSM đã hết rồi em ạ, chưa tái bản.

— KIM THANH (Tây Ninh). Bút hiệu em chọn hay lắm. Em được đi cắm trại ở Đà Lạt à? Thích quá nhỉ? Sao em không viết về những ngày vui ấy đi.

ĐCN đã nhận được bài của các em:

Nguyễn thị Thương Thương — Phạm Minh Tấn — Huyền Trâm (2) — Kim Tích (7) — Hằng Giang — Hạ Ngọc Tề (2) Thanh Thanh — Nguyễn thị Cửu Long — Dũng Chinh Trần Kim Thanh (2) — Tóc Tím — Vương Hồn Nhiên (5) — Trần Mai Nữ (3) — Hiền Thy Họa My Lê Nguyễn Mai Trắng (2) — Vũ Thụy Kim Quý.

TRINH CHÍ

TIN TỨC TUỔI HOA

□ ĐẠI HỌC HÀM THỤ

Nhằm mục đích giúp đỡ các bạn Sinh viên ở xa Saigon có đầy đủ phương tiện học tập, một nhóm Sinh viên Cao học, Cử nhân có thiện chí đã thành lập một Trung Tâm Nghiên Cứu Hàm Thụ Đại Học Thống Nhất, dưới sự hướng dẫn của một ban Giáo sư Đại học nhiều uy tín.

Trung tâm sẽ lo mọi thủ tục ghi danh, thi cử, bài vở thật đầy đủ cho các bạn theo học tại hai phân khoa Luật Khoa và Văn Khoa. Lệ phí tượng trưng vì mục đích giúp đỡ Sinh viên nghèo, thiếu phương tiện tiến thân. Đặc biệt, các bạn ghi tên từ đầu niên khóa sẽ được tặng : tài liệu hàm thụ đại học, chương trình học, chương trình thi các lớp...

Muốn theo học để có kết quả tốt đẹp, bạn hãy biên thư hoặc trực tiếp liên lạc tại địa chỉ sau :

TRUNG TÂM NGHIÊN CỨU HÀM THỤ ĐẠI HỌC THỐNG NHẤT
Văn phòng số 151/243 đường Nguyễn Trãi — Saigon 5

● Văn phẩm nhận được :

Vũ thị Hải Dương (1) Quân Thụy (1) AY-YA (1) Quân Lăng (1)
Quân Anh (1) Văn Tường (1) Việt Thy (1) Đỗ quyền Quyền (1) Hoài
Chinh (3) Cao thị Thu Yến (3) Miên Viên (1) Tố Như (2).

● Thi phẩm nhận được :

Phùng thị Lan — Quốc Cường — Nguyễn Thủy — Thảo Trang — Lý
thanh Lan — Sân Nhân — Triều sơn Nam (2) — Hương Giang (2) —
Phạm thị Mỹ Thơm — Bạch thanh Ngọc (2) — Phương uyên Minh (6) —
Huỳnh quốc Việt (2) — Huỳnh tường Vi (4) — Lý lâm Bình (2) — Nhược
Mai (5) — Mân Côi (2) — Lâm phương Thảo (3) — Vũ thị Hải Dương.

ALÔ ! ALÔ ! TUỔI HOA ĐÓNG BỘ

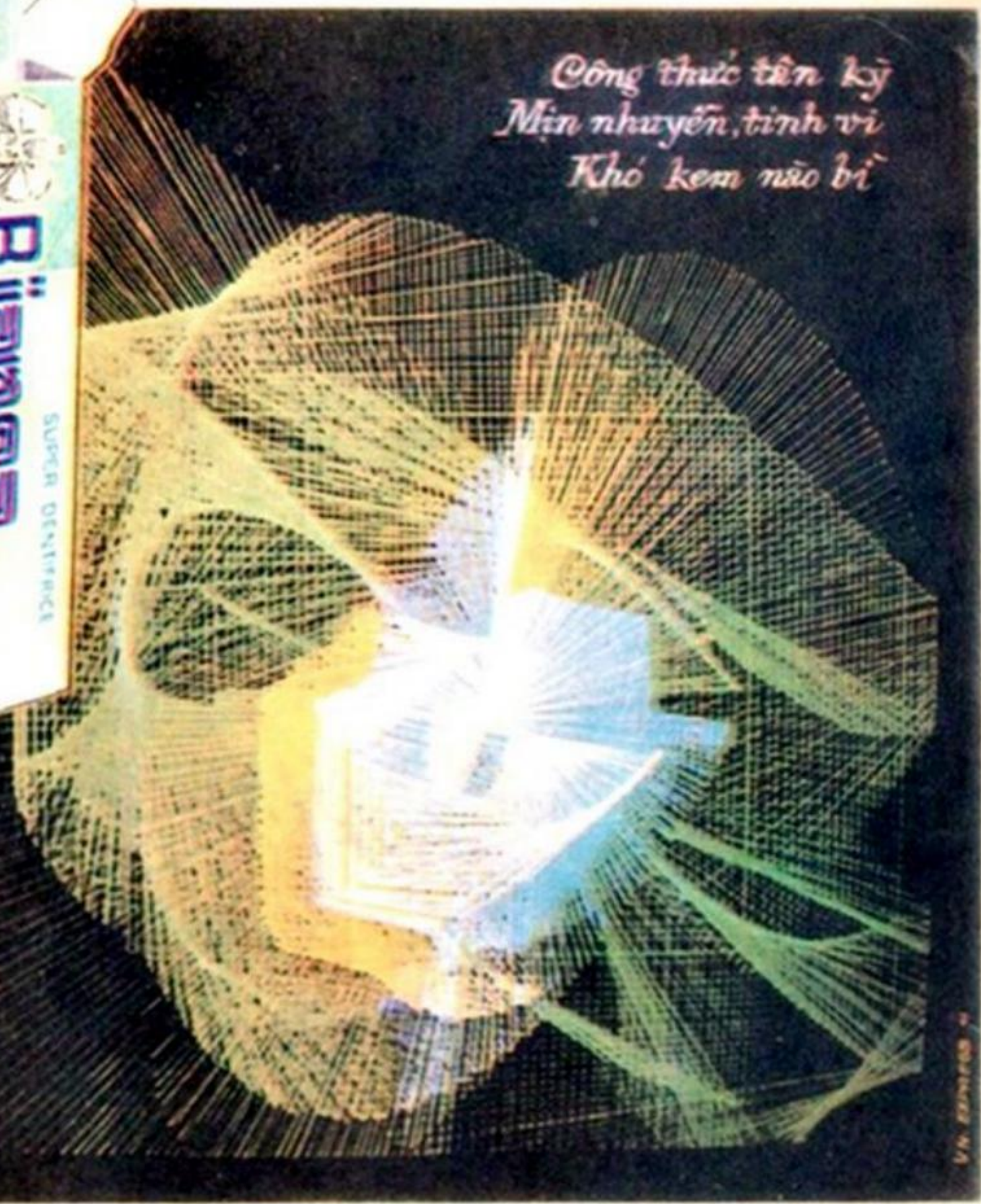
Bộ 16 (từ số 151 đến 160) đã đóng xong và sẽ có bày bán nay mai tại các nhà sách đã có bán trước đây.

XIN MỜI CÁC BẠN NHỚ ĐÓN MUA

Bianca

Vô cùng quý giá
Đánh răng trắng ngà
Nụ cười mãn mã
Hương thơm đậm đà

*Công thức tân kỳ
Mịn nhuyển, tinh vi
Khó kem nào bì*

V.N. EDWARDS